

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیره ی رۆشنیبری

*

خاوهنی ښمیتیان: شهوکهت شیخ یهزدین

سهرنووسهر: بهدران شههمهدههیب

ئاوینهی جادوو

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ناراس، گهرهکی خانزاد، ههولتیر

ئيرينا ژيلزنوفا

ئاوينه جادوو

كۆمەلە ئەفسانە

وەرگيرانى:

حوسين شيربه گى

كتيب: ئاوينه جادوو - كۆمەلە ئەفسانە

نووسىنى: ئيرينا ژيلزنوفا

وەرگيرانى: حوسين شيربه گى

نووسىار: فەخرەدين ئامىديان

بلاوكراره ئاراس - ژماره: ۴۶۳

دەرھىنانى ھونەرىي ناوھو: ئاراس ئەكرەم

ھەلەگى: شېرزاد فەقى ئىسماعىل

سەرپەرشتىي چاپ: ئاوپرەحمانى حاجى مەحمود

چاپى يەكەم، ھەولير - ۲۰۰۶

لە كىتەبخانەي گشتىي ھەولير ژماره (۳۵۳) ي سالى ۲۰۰۶ ي دراوھتى

وتەيەك لەبرى پيشەكى:

مندالان و ميړمندالانى ئيمه، يانى داھاتووى ئەم ولات و نيشتمان و كۆمەلگا و جەماوەرە؛ كە دىتم ئەم خۆشەويست و جگەرگۆشانە زۆر لە ياد چوونەتەو و فەرەمۆش كراون و كارى ئەدەبى و ھونەرييان بۆ ناكړى، بەزۆر كەسەم وت چالاكى ئەدەبى و ھونەرى پيشكەش بەم ئازيزانە بكەن و بەياديان كەنەو. ناخري قسە و باس ھاتە سەر ئەوھى كە بۆخۆم قولى لى ھەلمالم و دەسپيتكەرپكى تازەى ئەم قوناغە تازە بم و چيرۆك بۆ مندالان و ميړمندالان بنووسم و ھەرگيپر.

بەم مەبەستەو سى كتيبم ھەرگيپرانە سەر زيانى كوردى كە ئەم بەرھەمە يەكەمىنباھە. بەو ھىوايەى ئەم رېگە و رېبازە، رېبوارى زۆر بى و مندالان و ميړمندالانمان لە خويندن و نووسىنى كتيبى كوردى بېبەش نەبن.

ئەم ھەرگيپرانە لە روى كتيبى جادووى ئيرينا ژيلزنوفا بە ھەرگيپرانى فارسى، شەھىن نەوورۆزى باستانى، چاپى ۱۳۷۸ى تاران، بلاوكەرەوھى جوويا، بەئەنجام گەيشتووە.

وھەرگيپر

داربېرى دلوځان

دهيهه ويست بيبرپيتهوه. داره كاج كه تهوري له دهست نهودا ديت، به گريانهوه گوتی:

«ئهی دارپر من مندالانی بچکۆلهم هه به كه له سههر لك و پۆیی من دهژین. به رههم و به ره كههم ده لیم. بیتوو بمكوژی هه موو بنیادهمه كان دهمرن.»

دارپر دلای به ویش سووتا و وازی لی هینا. نه مجار پروویکرده چناره نه فرایهك و ویستی وه بهر تهوری دات. چناره نه فرا پاراوه و گوتی: «ئهی دارپر په پووله و زهردهوالله له شیهلی من دهخون؛ بیتوو بمكوژی نهوان له برسان دهمرن.»

دارپره كه دلای به ویش سووتا و چوو شوین سپیداریك. سپیداریش گوتی:

«دارپره كه! من به گه لاكانم سیبهه پیک دینم و ریواری ماندوو له ژیر نسیی مندا دهحه سیتهوه؛ ئیستا تو ده تهوی من بشکینی؟»

دارپر سپیداریشی نه بری. وه لاسل پرووی کرده هه ر دارپیک، دلای به و داره سووتا و نهیتوانی بیبرپيتهوه؛ دارپیک بهری بوو. دارپیک سیبهه ری بوو. دارپیک دیه نی جوانی بوو. دهوای دارپیک بو دهوا و ده رمان كه لکی بوو؛ وه لاسل هه موو دارپیک كه لك و قازانجی بوو. ئاخریكه ی ماندوو بوو و له سهه ر دارپیک دانیشته و به خوئی گوت:

«نه مده زانی داریش ده توانی قسان بکات. ئیستا كه نه وه ده زانم چی بکه م؟ من دلیم نایه داره كان بیرمه وه. به لام کاتیک چوومه وه مالتی چ وه لامیک به ژنه كه م بدهمه وه؟» هه ر له و کاته دا چاوی به پیاویکی پیری وردیله ی ریش سپی كه وت، كه له نهو داره كانه وه به ره و پرووی دههات. لیباسی پیره پیاو له پتستی دار بوو؛ كه وش و كلاوه كه شی له گه لای دار بوو. پیاوه پیره به کابرای دارپری گوت: «سه لاموعه له یکم. نه وه بو»

له رۆژگاری پیشوو دارپریك له رۆخی دارستانیک ده ژیا. رۆژیک پرووی کرده نیو دارستانه كه تاكو برپیک دار بری و بو مالتی به ریتته وه. کابرای دارپر، له شانی داره سه روویک ویسا و ته ورداسه كه ی هه لئاوه. داره سه روو به تکا و نزاوه گوتی:

«دارپر مه مكوژه؛ من لاوم و لك و پۆیی تازه و بچکۆلهم هه به.»

دارپر به زه بی به حالای داره سه روودا هات و پرووی کرده دار به پروویه ك و ده یهه ویست به ته وه ره كه ی لیتی بدات، دار به روو به ده نگیکی له رزۆكه وه گوتی:

«دارپر مه مكوژه؛ به پرووی من هیشتا کالن و بیتوو له نیو بچن ئیدی هیچ داره به پروویه ك ناروی.»

دارپر به زه بی به داره به روودا هات. رۆشسته بن داره كاجیک و

دلتهنگی؟ بلتی شتیک توی نارحمت کردی؟»

دارپر وهلامی داوه: «به هوی چیهوه سه رخوش بم؟ من هاتمه نیو دارستان بریک دار بیرمهوه؛ به لام نه متوانی خوم رازی بکه م و داریک بشکینم. داره کانیس وهک نیمه ههستیان ههیه و قسان دهکهن. ئەوان لیم پارانهوه و دلّم پیمان سووتا.»

بیره پیاو بزیهکی هاتی و گوتی: «تو پیاویکی دلوقانی. ئەی دارپر! من سپاست دهکهم و دهمهوی به هوی دلوقانی تووه پاداشت بدهمی. له مهو به دوا شانس و ئیقبال پروت تیدهکا و ئیدی پیوستت به داربری نامینئ؛ به لام وشیاربه به ته ماح نه بی؛ ئەگینا شهیتان فریوت ددها. ئەم گۆچانه زیرینه بگره وهک چاوی خۆت ناگاداری لی بکه.»

بیره پیاوی وردیله، گۆچانه زیرینهیهکی دا به کابرای دارپر که به قهرایی ده رزیبهکی لیفه دورین ده بوو. پیشی گوت: «هاتوو پیوستیت به شتیک بوو، ئەم گۆچانه راوهشینه. هاتوو مالت ویست ئەم گۆچانه له سه ر شارهمیرووله راوهشینه؛ دهم و دهست مالتیکی جوانت بو پیکدی. هاتوو برسیت بوو له سه ر مه نجه ل یان قابله مه رایوهشینه؛ هه ر چیشتیکی خۆشی بتهوی له مه نجه لندا ته یار ده بی. هاتوو شه ربه تت ویست گۆچانه که به ره و داری چنار ئەفرا راوهشینه تا کو شه ربه تی خوشنوش له بۆت حازر بی. بیتوو ئیشتیات له میوه بوو گۆچانه که ت به ره و داری سیو یان هه رمی راوهشینه، میوه ی گه ییوی شیرین به سه ر لاقتدا ده وه ری. بیتوو جلوه رگت ویست به ره و کرمی هاوریشم رایوهشینه؛ پارچه ی جوانی هاوریشمیت بو ساز ده بی. ئەگه ر هه نگوبنت ده وی، به ره و کوار و پلۆره رایوهشینه؛ پر له هه نگوبن ده بی. ته وای ئەم به ر و بار و به ره مه مانه ت له بری ئەو چاکه ی له گه ل مندالانی من - داره کانی ئەم دارستانه دا - کردت، وه چنگ ده که وی؛ چونکه من باوکی دارستان و میری ئیره م.»

بیره پیاوی وردیله؛ به ریزه وه به ره و دارپر نووشتاوه؛ سپاسی کرد و له چاو ون بوو. دارپر به ره و مالتی وه ری که وت. ژنی دارپر ژنیکی به دغه پر بوو. ئەو ژنه کاتی دیتی میرده که ی دهست به تال به ره و مالتی دیته وه به ره و ئەو رای کرد و نه راندی:

«ئەی کوانی دار و شوول و فریزوو؟»

دارپر گوتی: «من دلّم نه هات داره کان بیرمه وه.»

ژنه که ی کاتی ئەم قسه ی بیست، تووره تر بوو و گوتی: «ئیسنا به شوولّه ته ر تیه رت ده بم و کوتانیکی باشت ده کوتم؛ تا کو بۆت بیته عیبه رت.»

جا ژنه دهستی دا شوولّه ته ر؛ به لام دارپر گۆچانه زیرینه ی راوه شاندا و له بن لیورا گوتی: «ئەی شوولّه ته ر خیزانم ته می که.» هیشتا ئەم قسه ی له زار نه هاتبووه دهر، داره کان به ربوونه سه روگوتلاکی ژنه. ژنه هاواری لی هه ستا: «ئای بگه نه فریام؛ تا که ده که م مه مکوتن.»

کاتی دارپر دیتی ژنه ته می بووه، گۆچانه که ی راوه شاندا و شوولّه ته ر رویشته وه سه ر جیگه ی خۆی.

دارپر چوو بو دارستان و شاره میرووله به کی دیته وه و گۆچانه که ی راوه شاندا و گوتی: «ئەی میرووله کان مالتیکم بو دروست که ن.» گه راوه کۆخه که ی خۆی. سه یینی به یانی، کاتی له خه و هه ستا ته ماشای کرد مالتیکی جوانی بو ساز کراوه. له مه و به دوا له و ده ور به رده ا که سیتیکی خوشحال و شادمانتر له و نه ده بینرا. ئیدی په رۆشی چیشت و خوارده مه نی نه بوو؛ چونکه هه ر کاتی ئیشتیای هه ر چیشتیکی کردبایه، مه نجه له که ی پر له و چیشته ده بوو. هه ر لیباستیکی بویستایه کرمی هاوریشم بو حازر ده کرد. گایه ل مه زراکه یان بو ده کیلا و میرووله گه فیان بو ده چاند و ده بان دووریه وه. ژنه که شی له وه به دوا له ترسان به دغه ری نه ده کرد.

خۆشه ویستان! نیمه ده زانین که له م دنیا یه دا زۆر که س پیمان خۆشه له

جیگه‌ی داریردا بویان؛ به‌لام داریردا پی‌اویتیکی دلۆشان بوو و چ ته‌ماحیتیکی نه‌بوو و ئاوات و هیوا و داخوازی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی نه‌بوو. نه‌و له‌سه‌ره‌ی نه‌م دنیا‌یه ته‌مه‌نیکی دریتژ و پر له کامه‌رانی و شادمانی بوو و کاتی سه‌رده‌می کۆچی دوایی هات، ئامۆژگاری منداله‌کانی کرد که له‌گه‌ل خه‌لک دلۆشان بن و به‌ته‌ماح نه‌بن.

منداله‌کانیشی ئامۆژگاری نه‌ویان به‌جی هینا و له‌گۆچانه‌ی زیرینه به‌قهرایی ژبانیان داویان ده‌کرد. تاکو رۆژتیک نه‌م گۆچانه‌ی که‌وته ده‌ستی کابرایه‌کی به‌ته‌ماح و گه‌لخۆ و نه‌م دال به‌دال داخوازی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی ده‌کرد. رۆژتیک له‌گۆچانه‌ی ویست خۆر له‌زه‌وی نزیکتر کاته‌وه، تاکوو پشتی گه‌رم کاته‌وه خۆر له‌م داخوازه‌ی تووره‌ی بوو و نه‌وه‌نده‌ی تیشک به‌ره‌و کابرای گه‌لخۆ هاویشت تاکو کابرا و هم‌ماله‌که‌ی ئاوریان تی به‌ریوو. گۆچانه‌ی زیرینه‌که‌ش له‌گه‌رمادا تهاوه و له‌نیسو چوو. داره‌کان نه‌م پروودانه‌یان دیت؛ به‌لام خۆر نه‌وه‌نده‌ی تووره‌ی بوو، هه‌موو شویتینیکی داغ داگه‌راند. داره‌کان ترسان و زبانیان له‌گۆچوو و له‌وه به‌دوا ئییدی نه‌یانتوانی قسان بکه‌ن.

ورچ و كيرى دلؤفان

دهچوو که ده بی کوخیتی دیهاتیایانه لهم ده وروبه ره بیته؛ به لام نه یده زانی چون خوی له نیو داره کانه وه ده ربا ز کات. ناخریه که ی به زحمه ت و زورتیکی زور، چوو پیتشی و تیتگیشته کوشکیکی گه وره له ویتیه. له پیتشدا نه یده ویست بچیتته نیو کوشکه که؛ چونکه وایده زانی وهرزرتیکی ئاسایییه و به شقه م خاوه نی کوشک خوی له چاری نه و نه یه؛ به لام وایادی هاته وه جیتگه یه کی دیکه نییه تا کو نه و بچیت؛ ده سا چوو نیو کوشکه که. کابرا سه ری به هه موو ژوو ره کاندای کرد؛ به لام که سی به رچاو نه هات. له ناکاو ورچیتکی گه وره وده رکه وت و بولای هات. ورچه لینی پرسی: «لیتره چ ده که ی؟» وهرزرت ترسا و به زه ینیدا هات ورچه له ت له تی ده کات؛ به لام ورچه کارتکی به و نه بوو. ورچه دیسانه که پرسی: «لیتره چی ده که ی؟ بلتی بتوانم یارمه تیت بده م؟» وهرزرت وه لامی داوه: «من له مالی خزمان ده گه رامه وه و له دارستاندا ریتگه م ون کرد و له تاریکیاندا نازانم بو کوئی بچم. تکایه پیم بلتی ده بی نه مشه و له کوئی رابویرم؟» ورچه که گوتی: «ده توانی نه مشه و لهم کوشکه دا رابویری. جگه له من که سیتکی دیکه لیتره دا نییه.»

وهرزرت دیتی هویه کی نییه لهم ورچه بترسی؛ ده یجا خولقی ورچه ی قه بوول کرد و ورچ بریک خوارده مهنی بو هیئا و بوخویشی دانیشته و له گه لی خوارد. وهرزرت دیتی ورچه راست وه کوو به شهر شته ده خوا. له پاش شیتو خواردن - که خوین بو خه وتن ساز ده کرد - وهرزرت دیتی که ورچه له سه ره تخته خه وه ده خه وئ. ورچیتکی عاجباتی بوو. به ته نیا له کوشکیکی گه وره دا ده ژیا وه ک بنیاده مان ده یخوارد و ده خه وت. به یانی ورچه به رقه نده ی بو وهرزرت هیئا و لیتی پرسی: «نیستا ده ته وئ چی بکه ی؟»

وهرزرت وه لامی داوه: «ده مه وئ بچمه وه بو مالی.»

ورچه گوتی: «باشه برۆ». کابرا له کوشک هاته ده ری و به ریتکه وت و

عه یام و سه رده مایه ک وهرزرتیکی پیر بو که له گه ل کچه که یدا ده ژیا. خیزانی چهنده سالتیک پیتشتر مردبوو. هه موو خزم و که سی کابرا له نه و به ری دارستان ده ژیان و وهرزرت و کچه که ی به ته نیا له نه مبه ری دارستان بوون. رۆژتیک وهرزرت رای هاته سه ره نه وه ی سه رتیک له خزم و که سه که ی بدات. کچه که ی ئامۆژگاری کرد ناگاداری خوی بیته تا کو نه و ده گه ریتته وه. وهرزرت وه ری که وت و گه یشته دارستان. دارستانه که زور چروپر بوو؛ به لام وهرزرت ریتگه ی خوی دیتته وه و له دارستان تیپه ری. چهنده رۆژتیک له لای خزمان بوو. هه موویان ساخ و سه لامه ت بوون. پاش چهنده رۆژ وهرزرت گه راپه وه. له ریتگه دا - کاتی شیوان - گه یشته دارستان و ریتگه ی ون کرد. دارستان نه و نه ده چروپر بوو که نه یده زانی له کام لاوه بروات و هه ر به ده وری خویدا ده خولاوه. جاروبار له نیوان لک و پوی داره کانه وه تیشکیکی وه به ر چاو ده هات و هه ولی ده دا خوی بگه یه نیتتی. وای بو

چووه نیو دارستانهوه؛ بهلام سهیر ئهوه بوو بههه لایه کدا ده‌رۆیشت ههه ده‌گه‌یشتهوه بهرامبه‌ری کۆشکه‌که. بانگی شیوان گه‌یشتی و ئهوه نه‌یتوانی رینگه‌ی ده‌ریاز بوون له دارستان بدۆزیتتهوه. دیسانه‌که هاتهوه سه‌روسۆراگی ورچه و تکای لی کرد تا ئهوه شه‌وه‌ش له کۆشکه‌که‌دا رابوێتی. ورچه قبوولی کرد و ئهوه شه‌وه‌ش شیو جیتی خه‌وی دایه.

به‌یانی وه‌رزتێر به ورچه‌ی گوت: «تکایه رینگه‌ی ماله‌که‌م پێ نیشان ده.» ورچه گوتی: «زۆر باشه؛ بهلام ده‌بیت کچه‌که‌ت شووم پێ بکا.» وه‌رزتێر دلێ نه‌هات کچه‌که‌ی بدا به‌ورچ، نه‌ک بترسی کچه‌که‌ی له‌م کۆشکه‌دا نارحه‌ت بیت؛ به‌لکوو بی‌ری ده‌کردهوه چۆن ده‌بی کچ شوو بکا به ورچ، ده‌یجا رینگه‌یه‌کی نه‌بوو بی‌جگه له‌وه‌ی خۆی به‌ته‌نی رینگه‌ی ده‌ریازبوون له دارستان بدۆزیتتهوه. دیسانه‌که‌ش چۆوه کۆشک و له ورچه‌که‌ی داوا کرد رابگریت. ورچه جیگه و خواره‌مه‌نی دایه. به‌یانی وه‌رزتێر به ورچه‌ی گوت: «رینگه‌م پێ نیشان ده.»

ورچه گوتی: «زۆر باشه؛ بهلام ده‌بی کچه‌که‌ت شووم پێ بکا.» وه‌رزتێر چاری نه‌ما و رازی بوو؛ بهلام فیکری ده‌کردهوه کچه‌که‌ی قه‌ت قه‌بوولی ناکات بی‌ته‌ خیزانی ورچیک. ورچه، له‌گه‌ل ئهوه هات و زۆر به‌رپزه‌وه له‌گه‌لی ده‌جوولاه و رینگه‌ی پێ نیشان ده‌دا. وه‌رزتێر زۆر په‌رۆش گه‌یشتهوه مالتی. کچه‌که‌ی زوو تیگه‌یشت شتیکی قه‌وماوه. کچه‌ پرسی: «که‌ستیکی له‌ خزم و که‌س نه‌خۆش بوو؟» وه‌رزتێر لی‌برا هه‌موو شتی بۆ کچه‌ بگێرتتهوه. کچه‌ هه‌موو شتیکی گوتی دایه و له‌پاشان گوتی: «ئه‌وه ورچه هه‌یج ئازاریکی بۆ تو نه‌بووه ته‌نانه‌ت یارمه‌تیشی داوی؛ ده‌یجا منبش ئازار نادات.» وه‌رزتێر و کچه له‌دوای چهند رۆژ وه‌رپێ که‌وتن و چوونه کۆشک و ورچه پیشوازی گه‌رم و گوپی لی کردن. وه‌رزتێر چهند رۆژتیکی له‌ کۆشکه‌دا ماوه و دوايه مالاوایی کچه‌که‌ی کرد و بۆ ماله‌که‌ی خۆی گه‌راوه. کیژ له

کۆشکه‌دا ماوه و زۆر سه‌رخۆش بوو؛ بهلام زه‌ینی دابوویه ورچه‌که شه‌وانه که‌وله‌که‌ی داده‌که‌نی و له‌پاشان ده‌خه‌وی. شه‌ویک که ورچه که‌وله‌که‌ی ده‌ره‌ینا، کیژ بی‌ده‌نگ چووه ژووره‌که‌ی و که‌وله‌که‌ی هه‌لگرت. کیژ ورچه‌که‌ی خۆش ده‌ویست و وای دانا به‌و کاره ئهوه شادمان ده‌کات. کیژ که‌وله‌که‌ی هاویشته نیو ئاگر و سووتاندی. که‌ول سووتا و بوو به‌خۆله‌می‌ش. ورچه کاتی به‌وه‌ی زانی خه‌مبار و دلته‌نگ بوو و له‌دوايه نه‌خۆش که‌وت. کیژ نه‌یده‌زانی چی بکا. ورچه به‌جی و بان که‌وتبوو و هه‌ر ده‌هات حالێ خراپتر ده‌بوو. کیژ له‌ قه‌راخ جیگه‌ویانه‌که‌ی داده‌نیشت و ده‌گه‌ریا؛ بهلام گه‌ریانی ئهوه یارمه‌تی ورچه‌ی نه‌دا. رۆژی دووه‌م و سێهه‌می‌ش رابوورد و کیژ وای بی‌ر ده‌کردهوه ورچه چاک نابیتتهوه و بی‌توو ورچه‌ی بمری ئه‌ویش ده‌مری؛ چون ئهوه ورچه زۆر دلۆقانی له‌گه‌لدا کردبوو. بهلام رۆژی سێهه‌م گوزه‌را و شه‌وی سێهه‌م گه‌یشتی و ئه‌ویش تپه‌ر بوو. به‌یانی کیژ رۆیشته ژووری ورچه و به‌سه‌رسوورمانه‌وه دیتی ورچه بۆته شازاده‌یه‌کی زۆر جوان. کیژ ئه‌وه‌نده‌ی پێ خۆش و سه‌رخۆش بوو نه‌بیتتهوه. کیژ داوای لی‌بووردنی له‌ شازاده کرد که بۆته هۆی نه‌خۆش خستنی ئه‌وه؛ بهلام شازاده تووره نه‌بوو هه‌یج، نه‌یده‌زانی چۆن کچه‌ سوپاس بکات. شازاده بۆ کیژیه‌ی گه‌راوه که سی‌حربازیک ئه‌وی کردبووه ورچ و ده‌بایه کیژتیکی دلۆقان ئه‌وه که‌وله‌ی بسووتینی، تاکوو دیسانه‌که بی‌ته‌وه به‌شه‌ر و ئیستاکه ته‌له‌سم شکاوه. شازاده و کچی وه‌رزتێر زه‌ماوه‌ندیکی گه‌وره‌یان ساز کرد و گشت خزم و که‌سیان بانگه‌یشت کرد و میوانه‌کان تا توانییان خواردیان. وه‌رزتێر نه‌یده‌توانی ئه‌وه‌ی ده‌یدیت برۆی پێ بکا؛ چونکه ورچه بووه لاییکی زۆر جوان.

کیژ و شازاده له وه‌رزتێریان داوا کرد له‌گه‌ل ئه‌واندا بژی له‌وه به‌دوا ئه‌وه سی‌به‌ پیکه‌وه ده‌ژیان و هه‌یشتاش که‌یف خۆشن و به‌داخه‌وه ئیمه‌ نازانین له‌ کوین ده‌نا سه‌رێکمان لی ده‌دان.

ئاۋىنەى جادوو

شا به دوو کورپه که ی دیکه ی گوت: «وهک بیستوومه له جیگه یه کی سووچتیکی گۆی ئەم زه و بیبه دا ئاوینه یه ک هه یه که بیستو که سیک ته ماشای کات لاو ده بیسته وه. نیوه ی ولاته که م ده دم به که سیکی ئەم ئاوینه یه م بو بیستی، ئەم ئاوینه یه وه چنگ خه ن و شادم که ن. هه رچی به کتان ده وی هه لگرن و وه ری که ون.»

کورانی شا له ویان ویست فه یتون و شه ش ئەسپ و تووره که بیان زیتر داتی. له دوایه سواری فه یتون بوون و ئەمریان به فه یتون چی کرد وه ری که وی. ئەم هه والّه به گۆتی کورپه چکۆله ی شا گه یشت. ئەویش هاته لای بابی و داوای لی کرد ئیزنی بدات تا بو دۆزینه وه ی ئاوینه که به چی؛ به لام شا پیکه نی: «کورپکی گه لحو ی وه کوو تو خۆی ده کوژی. براکانت بی تو چاکتر کاره که بیان جیبه جی ده که ن.»

کورپه چکۆله ی شا له و قسه زۆر دلته نگ بوو؛ به لام دیسانیش زۆری بو شا هیتنا، تاکو له ئاکامدا شا قبوولی کرد و گوتی:

«زۆر چاکه؛ به لام ئەسپ و فه یتون و تووره که زیتر ناده می. ده بی ده ست به تال برۆی و بیستو تووشی گیروگرفتیش بیی ده بی بوخۆت خۆت رزگار که ی.»

به لام کورپه چوکه شاد بوو که ئیزنی رویشتنی وه رگرتوه. پووله کانی بژارد و دیتی تاقه ده سککه ی هه یه که بایه خی کپینی ئەسپیک نابی. سه باره ت به وه ماینیکی له کار که وتووی کپی و سواری بوو و وه ری که وت. مایین به دژوار به ری دا ده ری؛ به لام کورپه چوکه ده ره ست نه بوو و درێژه ی به ریگه برین ده دا. کاتی روژئاوا بوو گه یشته میوانخانه یه ک و دیتی فه یتونیک به شه ش ئەسپه وه له بهر ده رکه ویستاه. به خۆی گوت: براکانم لیهرن. ده چم و ده یاندۆزمه وه و له گه ل ئەوان پاشماوه ی ریگه که ده برم. کاتی براکانی ئەویان دیت له پر مه ی پیکه نییان دا و گوتیان:

هه بوو، نه بوو، زه مانی زوو پاشایه ک بوو. ئەو شایه مال و ده سته لاتیک ی زۆری بوو. به قه ده رای ی ده شا مال و سامانی کو کرد بووه. مال و سامانی زۆر ئەم شایه ی ئەوه نده له خۆبایی کرد بوو که پتی وابوو قه ت پیر نابی. به لام وانه بوو؛ چونکه عه یامی پیری به سه ر هه موو که سیکدا دیت، چ دارا و چ نه دار. شا دايم و ده ره م بیری له م بابه ته ده کرده وه. شتی وا چون ده بی که ئەو پیر بی؛ ئاخۆ نابی له نیوان ئەو و هه ژارترین خه لکی ئەم ولاته دا جیاوازی بی؛ ئەو به قه ده رای ی ده شا مالداره؛ به لام قژی سه ر و ریشی سپی ده بی و هه لده وه ری. شا سی کوری هه بوو. روژتیک دووانیانی بانگ کرد. کورپه چکۆله که ی شا کورپکی دلۆقان و ئاسایی بوو که هه موو که س گه پی پیده دا؛ به لام ئەو کورپکی دلپاک بوو و کاری ئەوانه ی له دل گران نه بوو.

«کورپه گیتزه تو لیره چی دهکهی؟» کورپه گوتی: «منیش بو دوزینه وهی ناوینهی جادوو وهری دهکوم. من له گهل خوتاندا بهرن بهکه لکتان دیم.»

پیتیان گوت: «گیتزه بگه پتوه و برۆ، بیتوو په ندیکت بهسه ر بی، ئیمه ده بی وهلامی بامان بدینه وه.» ئەم وهلامه کورپه زۆر دلته نگ کرد. له میوانخانه هاته دهری و دیسان وهری کهورت؛ بهلام دوو براکهی ههر لهوی مانه وه و جووله یان نه کرد و گوتیان: «گهله گورگ ئەو و ئەسپه کهی دهخون و مهخابنی ناوینهی جادووی بو ده میتیته وه.» کورپه چووه ریگهی بری تا گه یشته دارستانیکی چوپر. نه یده زانی له کام لاهه پروات تا کوو باریکه ریبه کی دیت. بریاری دا لهو ریبه وه بچیته نیو دارستان. لهو ریگایه وه رۆیشت و رۆیشت تا خۆر ناو بوو. ته ماشای کرد له ژیر داریکی گه وره، کوخیکی چکو لهی لیبه. له ئەسپه کهی هاته خوار و دیتی پیره ژنیکی چکو له کوخه که هاته دهر و گوتی: «ئیی، ئاخری که سپک هاته دیدهنی من. سالانیکی زۆره من لیره ده ژیم و کهس بو دیدهنیم نه هاتوه، ئەوه چۆنه تو لهم لایه وه دیتی لاوۆ؟»

کورپه گوتی: «من به شوین ناوینه به که وهم، دایه گه وره. نهک ناوینه به کی ناسایی؛ به لکوو ناوینه به که که بیتوو که سپک ته ماشای کات جاحیل ده بیته وه. بام نابیه وی پیر بی. له بهر ئەوه منی ناردوه تا ئەو ناوینه به بدۆزمه وه.» پیره ژن گوتی: «نا! من تا ئیستا سه بارهت بهو ناوینه شتیکم نه بیستوه. بهلام خوشکیکی له خۆم پیرترم ههیه به شقهم ئەو بزانی. لیره وه ده بی سنی رۆژ برۆی تا بگهیه ئەوی.» کورپه سپاسی پی گوت و وهری کهورت. سنی رۆژ رۆبی تا گه یشته کوخی دووهه پیره ژن. ئەم پیره ژنه گوتی کاتی لاو بووه هیچی سه بارهت بهم ناوینه نه بیستوه؛ بهلام به شقهم خوشکه گه وره کهی بزانی ئەم ناوینه له کوپیه و کورپه ده بی سنی رۆژ به نیو دارستاندا پروا تا بگاته کوخی ئەو. کورپه رۆبی تا کوو گه یشته کوخی خوشکی سپههم و کاره ساتی خۆی بو ئەو گپراوه.

پیره ژن گوتی: شتیکی به دروستی نازانی؛ بهلام به لکو به کی له قه ره و اشه کانی بتوانی یارمه تی بدات. له پاشان له مجریبه ک فیتیه کی دهرهینا و تیی تو وړاند. ته وای دارستان وه زه نازنه کهوت؛ وهک بلیی هزاره ها کهس له بهر دهرگای کوخ کوپونه ته وه. پیره ژن له گه لیان قسه ی کرد و پاشان هاته لای کورپه و گوتی: «ئەم خزمه تکارانه شتیکی نازانی؛ به لکه م خزمه تکاره کانی دیکه شتیکی بزانی.» ئەو له مجریبه که فیت فیتیه کی گه وره تری دهرهینا و تیی تو وړاند. ئەمجاره دهنگه که له جاری پیتشو زیاتر بوو و لک و پۆبی داره کان وه جووله و له رینه وه که وتن. کورپه ته ماشای ته وای بالنده کانی کرد که له دهرکی کوخ کوپونه وه. پیره ژن له گهل ئەوان قسه ی کرد و دوا به کورپه ی گوت: «ئەم خزمه تکارانه شم شتیکی سه بارهت به ناوینه ی سیحر نامیز نازانی. بهلام خزمه تکاریکی دیکه م ههیه که له هه مووان زاناره و ده بی له گهل ئەودا قسه بکه م؛ بیت و ئەویش شتیکی سه بارهت بهم ناوینه سیحر نامیزه نه بیستیت، ئەوه ناو هه ناوینه یه ک بوونی نیبه.» دوا به پیره ژن فیت فیتیه کی داتاشراو له شوولی دهرهینا و تیی تو وړاند ساتیکی دیکه بازیکی دووسه ر وه دهر کهوت و له بهر کوخدا له سه ر به ردیک نیشته وه و گوتی: «دایکی دارستان چت له من دهوی؟»

پیره ژن گوتی: «ناوینه ی سیحر نامیز؛ داخو ده زانی ئەم ناوینه یه له کوپیه؟» باز گوتی: «من جیگهی ئەو ده زانم. بهلام به که لکی تو نایه؛ چونکه هیچ بنیاده میک هیوای گه یشتن به وی نیبه. ئەو ناوینه یه له هۆده ی شازاده یه که له نیوه راستی زه ریادا شار درا وه ته وه. به رده ه لدی تیژ و بلند ده وران ده وری دوورگه که یان وا گرتوه که هیچ پاپزریک ناتوانی له م دوورگه نزیک بیته وه.»

پیره ژن گوتی: «بهلام ئەو کاره ی بنیاده م نه توانن بیکن، تو ده توانی. ئەو لاهه سواری سه رپشتی خۆت که و بیگه یه نه ئەو دوورگه یه.»

باز بال و په‌ری خۆی کرده‌وه و کورپه سواری پشتی بوو و باز به‌حه‌وادا هه‌لفری. ئەوان نۆ شه‌و و رۆژ به‌ئاسماندا رۆیشتن و رۆژی ده‌یه‌م گه‌شتنه دوورگه‌بیتک له‌ نیوه‌راستی زه‌ریادا. باز به‌کورپه‌ی گوت:

«تا شه‌وی ده‌ست راگره و پاشان بچۆ هۆده‌ی خاتووشازاده و ئاوینه‌که هه‌لگره. ئەو ئاوینه‌که‌ی ده‌نیتته ژیر بالنجه‌که‌ی. له‌ به‌خه‌به‌رهاتنی مه‌ترسی؛ خه‌وی ئەوه‌نده قورسه که بێتوو به‌ئه‌سپه‌شه‌وه برۆیه هۆده‌که‌ی له‌ خه‌و هه‌لناستی. به‌لام له‌ کۆشکدا زیاتر له‌ پیتوبست مه‌مینه‌وه؛ دهنه هه‌ردوو کمان تێدا ده‌چین.»

باز دوو په‌ری له‌ بالی خۆی هه‌لکه‌ند و گوتی: «کاتێ گه‌یشتیته کۆشک دوو هورچ ده‌بینی، ئەم دوو په‌ره به‌هاوه سه‌ریان تا بتوانی بچینه نیو کۆشک. کاتێ کورپه گه‌یشته کۆشک، هورچه‌کانی دیت که بۆ هه‌شاوڵ هینان سازن. کورپه دوو په‌ره‌که‌ی بۆ لایان هاویشته. هورچ له‌ چرکه ساتا خه‌ویان لێکه‌وت. کورپه چووه نیو کۆشک. هه‌موو شتیکی چه‌شنی رۆژ رووناک بوو و هه‌موو که‌س له‌ خه‌ودا بوو. ئەو خاتووشازاده‌ی دیته‌وه و ئاوینه‌ی جادووی له‌ ژیر بالنجه‌که‌ی ده‌رهینا و ده‌یهه‌ویست بروت که چاوی به‌میتیک که‌وت پر پر له‌ خوارده‌مه‌نی خۆش و ساردیی خۆشنۆش بوو. به‌خۆی گوت:

«باش وایه شتیکی بخۆم، به‌قه‌ده‌راییی خۆم ده‌رفه‌تم هه‌یه.» دانیشته و به‌ئیشتیا ده‌ستی کرد به‌خواردن. کاتیک تیر بوو، هه‌ستا برۆا؛ چاوی به‌ئه‌نگوستیله‌یه‌ک که‌وت که له‌ قامکی خاتووشازاده‌دا بوو و وه‌ک خۆر ده‌ده‌وشاوه. نه‌یتوانی به‌ری خۆی بگری. ئەنگوستیله‌که‌ی له‌ قامکی ئەو ده‌رهینا و به‌ره‌و ده‌رکه‌ رۆیی. باز له‌ پشت ده‌رکه هینده‌ چاوه‌روان ما‌بوو، تووره‌ ببوو. له‌گه‌ل کورپه‌ی دیت لیباسه‌که‌ی به‌ده‌نووک گرت و وه‌حه‌وا که‌وت. هورچه‌کان وه‌خه‌به‌ره‌هاتبوون و رایان کردنی. به‌لام ئەوان دوور

که‌وتبوونه‌وه. کاتێ گه‌یشتنه سه‌ر زه‌ریا باز به‌ره‌وخوار هات و گه‌یشته لیوار و سه‌ر ئاوه‌که و لاقی کورپه‌که له‌ ئاوه‌که رۆچوو. باز رۆیشته سه‌ری و دیسانه‌که هاته‌وه خوار و ئەمجاره تاکو نیوقه‌دی کورپه له‌ ئاو رۆچۆوه. کورپه ترسا و هاواری کرد: «بۆ وا ده‌که‌ی؟ له‌ ترسا مردم.»

باز گوتی: «ده‌مه‌وی ده‌رسیکی باشت داده‌م. ئیستا حالی من ده‌زانی. تۆ له‌ کۆشکدا بچ خه‌م و خه‌یال دانیشتیبووی و له‌ وه‌رای من له‌ ده‌ره‌وه‌ی کۆشک خه‌ریک بوو له‌ سه‌رما ده‌مردم. که‌رته‌ی هه‌وه‌ل هورچه‌کان سه‌ریان هه‌لینا و من وامزانی به‌خه‌به‌ره‌هاتوون. ئەو کاته تۆ له‌ کۆشکدا ده‌گه‌رای بۆیه تا ئەژنۆتم له‌ ئاو هه‌لکیشا. دووه‌م که‌رته که تا نیوقه‌دتم له‌ ئاو هه‌لکیشا له‌ به‌ره‌ ئاو کاته بوو خوارده‌مه‌نیت ده‌خوارد. که‌رته‌ی سیه‌ه‌م هورچه‌کان هه‌ستا‌بوونه سه‌ر پێ و تۆ خه‌ریک بووی ئەنگوستیله‌ت له‌ قامکی خاتووشازاده‌ ده‌ردینا. بێتوو ئەوان هه‌ستایه‌ن هورچه‌کان منیان هه‌لده‌دری و تۆش له‌ کۆشکدا ده‌که‌وتیبه‌ ته‌له‌وه.»

کورپه له‌ دلێ خۆیدا گوتی: شوکری خودا که خاتووشازاده له‌ خه‌و هه‌لنه‌ستا.

کورپه و باز گه‌رانه‌وه و گه‌یشتنه مالی خوشکی گه‌وره‌تر. کاتێ ئەو ئاوینه‌که‌ی دیت گوتی: «ئەم ئاوینه‌یه به‌که‌لکی من نایه؛ من ئیدی زۆر پیرم و پیم خۆش نییه جحیل بيمه‌وه؛ به‌لام به‌که‌لکم به‌که‌لکی تۆ بچ. سێ شوولکی دا به‌کورپه‌که و گوتی: «هه‌رکاتێ ئاواتیکت بوو، یه‌کن له‌مانه‌ راوه‌شینه.» کورپه سپاسی کرد و سواری مایینه‌که‌ی بوو و رۆیی تا گه‌یشته مالی خوشکی نیوه‌نجی و ئاوینه‌که‌ی پێ نیشان دا. خوشکی نیوه‌نجی گوتی: «من ئیدی هه‌وای جحیل بوونه‌وه‌م نییه؛ به‌لام ئەم تووره‌که‌یه به‌که‌لکی تۆ دیت.»

تووره‌که‌یه‌کی دا به‌کورپه و گوتی: «هه‌رکاتێ برسی بووی و شتیکت بۆ

خواردن نه بوو، ئەم توورەکه بکهروهه نانی گه لا گه لا ده ژیتته ده ری». کوربه که سپاسی کرد و به ری کوه و گه بشته مالی خوشکی چکۆله و ئاوینه که ی به ویش نیشان دا. خوشکه چکۆله گوتی: ئاوینه م ناوی؛ به لام ئەم مه قه سانه به که لکی تو دین. هاتوو لیباست کۆنه بوو و حه وجیتی لیباسی تازه ت بوو مه قه سته کان لیک ده. جا جووتی مه قهستی دایه.

کوربه سپاسی کرد و له پاش مالآوایی وه ری کوه ت. کاتی گه بشته میوانخانه دیتی فهیتوونی براکانی هه ره له ویه. کوربه چوه میوانخانه. براکانی ئه ویان دیت و گوتیان: «ئاوینه که ت دیتسه وه؟» ئەو گوتی: «هه لبه ت دیتسه وه.» جا کاره ساتی پیریژنه کان و باز و کۆشکی خاتوو شازاده ی بۆ گێرانه وه. براکانی خو لقی خوارده مه نیان کرد و دوایه گوتیان ئاوینه که یان پێ نیشان دات. ئەویش ئاوینه که ی پێ نیشان دان. ئەوان پێیان گوت: «گه نجیکی ئاوا به قیسه ت به که لکی تو نایه. ئاوینه که یان به ژۆر لی سه ند و گوتیان: «بیتوو له م رووداوه شتی که بۆ باوکمان بگێریتسه وه، وه ها به لا به کت به سه ره دین قه ت له بیرت نه چیتسه وه.»

ئەو و یستی گه میسه که به ریتته لیوا ره وه، به لام دیتی شتی که به رگری کاریه تی. دهستی به باخه لیدا کرد و ته ماشای کرد ئەو سی کللیه ی خوشکه هه ره پیره که ی پتی دابوو له ویدا یه.

بیری کرده وه ئەو شتانه ی ئەم سی خاتوونه پیرانه دایان به من به ته واوی له بیرم چوو بوونه وه. باش وایه بزانه ئەمانه له راستیدا سیحر ئامیزن یان نا؟ کللیهکانی ده رهینا و رایوه شان د و گوتی:

«دلم پتویه لیره شار تی که پیک بیت حه شامه تی کی ژۆر بی. هیشتا ئەم قسه ی ته واو نه کرد بوو، شار تی که له نیو دلی زه ویه وه هاته ده ره و خه لکی کی ژۆریش وه ک ئەوه ی له حه واوه به رینه وه هه لده قولین؛ به لام جلوه ره گیتی که میان له به ردابوو. کوربه مه قه ستهکانی ده رهینا و ده مهکانی چه ند که ره ت کرد نه وه و به ستنه وه و گوتی: «مه قه ستهکان لیباس بۆ ئەم خه لکه ساز که ن.» له ئان و ساتدا عه رابه ی پر له لیباس وه ده ره که وتن. ته واوی خه لکی شار یه که به یه ک هاتن و لیباسیان بۆ خویان هه لگرت؛ ههروه ها خه لک برسی بوون و شتیکیان بۆ خواردن نه بوو. ده سا لاو تووره که ی ده رهینا و ده ره که ی کرده وه نانی گه لا گه لا له نیو تووره که وه هه لژا ده ری؛ ئەوهنده ژۆر بوو که هه موو که س تیری خوارد. لاو بووه شای ئەو ولاته و خه لک له و رازی بوون؛ چونکه له به ره که تی مه قه ست و تووره که و کللیهکان هه رچییه کیان ده و یست وه ده ستیان ده رهینا و که م و کوریه کیان نه بوو. رۆژی که که هه وا خو ش بوو لاوه که له لیوا ری زه ریا

خواردن نه بوو، ئەم توورەکه بکهروهه نانی گه لا گه لا ده ژیتته ده ری». کوربه که سپاسی کرد و به ری کوه و گه بشته مالی خوشکی چکۆله و ئاوینه که ی به ویش نیشان دا. خوشکه چکۆله گوتی: ئاوینه م ناوی؛ به لام ئەم مه قه سانه به که لکی تو دین. هاتوو لیباست کۆنه بوو و حه وجیتی لیباسی تازه ت بوو مه قه سته کان لیک ده. جا جووتی مه قهستی دایه.

کوربه سپاسی کرد و له پاش مالآوایی وه ری کوه ت. کاتی گه بشته میوانخانه دیتی فهیتوونی براکانی هه ره له ویه. کوربه چوه میوانخانه. براکانی ئه ویان دیت و گوتیان: «ئاوینه که ت دیتسه وه؟» ئەو گوتی: «هه لبه ت دیتسه وه.» جا کاره ساتی پیریژنه کان و باز و کۆشکی خاتوو شازاده ی بۆ گێرانه وه. براکانی خو لقی خوارده مه نیان کرد و دوایه گوتیان ئاوینه که یان پێ نیشان دات. ئەویش ئاوینه که ی پێ نیشان دان. ئەوان پێیان گوت: «گه نجیکی ئاوا به قیسه ت به که لکی تو نایه. ئاوینه که یان به ژۆر لی سه ند و گوتیان: «بیتوو له م رووداوه شتی که بۆ باوکمان بگێریتسه وه، وه ها به لا به کت به سه ره دین قه ت له بیرت نه چیتسه وه.»

ئەوان گه رانه وه بۆ کۆشک و ئاوینه که یان دا به بابیان. کاتی بابیان ته ماشای ئاوینه که ی کرد، جحیل بووه و له خو شییان گوتی ئیوه کورانی خو شه ویستی من و له بری ئەم کاره نیوه ی ولاته که م ده ده م به ئیوه.» به لام له هه مان کاتدا کوربه لاوه که گه بشته کۆشک و گوتی: «من ئاوینه که م دۆزیه وه و براکانم لیبان ستاندم. ئەوان له میوانخانه دانیشتبوون و هه ره به شوین ئاوینه که دا نه چوون.»

بابیان گوتی تو درۆ ده که ی و که سیک که ئاوا درۆ ساز ده کا ده ی ته می کری. ئەو کوربه به رنه ره خی زه ریا و له گه میسه کی بی سه و لی خه ن و گه میسه که به اوینه زه ریا وه.» براکانی به گالته گوتیان: «باز یارمه تیت ده کا.»

پیاوسی دهکرد که دیتی له دوورهوه پاپۆرتیک له زه زیادا وهدهرکهوت.
 کوپه لاو گوتی: «زوو بن گه مبیه که ی من بیتن». گه مبیه که یان بۆ هیتنا.
 سواری بوو و به رهو پاپۆره که سه ولتی لیدا. کیژتیک له سه ره پاپۆره که بوو.
 ئەم کیژه هه مان خاتوو شازاد بووه که ئاوینه و ئەنگوستیله که هی ئەو
 بوون. لاو به خیرهاتنی خاتوو شازاده ی کرد و داوای لی کرد تا کو له
 ولاته که ی سه ردان بکات. خاتوو شازاده گوتی: «سیاست ده که م؛ به لام
 ناتوانم له م پاپۆره دوور که ومه وه. ئەموستیله و ئاوینه که میان دزیوه و به
 منیان گوتوه ده بی له گه ل ئەو که سه ی ئەوانه ی دزیوه زه ماوه ند بکه م. من
 ده ترسم ئەو کارابه پیاویکی به دفه ر و ناشرین بی و بیتوو ئاوینه که ی
 وه چنگ که وی بتوانی له سه د سا ل پتر ته مه ن به ریتته سه ر. ده بیجا هه ره له م
 پاپۆره دا، له نیو ئەم زه ریابه دا ده مینمه وه تا کوو نه توانی بدمۆزیتته وه.»
 لاو به بیستنی ئەم قسانه ئەنگوستیله که ی له ده ست ده رهیتنا و دای
 به ئەو.

خاتوو شازاده کاتی دیتی میرده که ی ناشرین و به دفه ر نییه زۆر شادمان
 بوو. ئەوان چوونه نیو شار و خه لک
 به خۆش حالیه وه پیشوازییان لی کردن. زۆر
 زوو جهژنی زماوه ند ساز بوو. جهژن و
 هه لپه رکیتی خه لک ماوه یه کی زۆر درپژدی
 بوو؛ به لام له ئاوینه ی جادوو چ خه به ره؟ ئەو
 ئاوینه یه ون بوو تا ئەمـرـۆ کـهـس
 نه یدمۆزیه ته وه.

بالندهی سپی

بکوژن؛ بهلام کهس نهیتوانیوه ئەم کاره ساز دات. شا مەرچی بهستوو هەر کهسی توانی ئەم دوو درنده بکوژی، کچهکهی خۆی بداتی. نازبترین و بههیزترین پیاوان چوونته دارستان؛ بهلام تاقمیتکیان توانیویانه گیان دهره‌رن. شا ئارامی لێ براره و ئیدی نازانی چی بکات؟ «نازا» له‌گه‌ڵ خۆیدا پیکهات که وا چاکه منیش شانسی خۆم تاقی کهمه‌وه؛ به‌لکه‌م له‌وانی دیکه باشر بئیمه‌وه.

بەم هۆیه‌وه چوو کۆشکی شا و گوتی دهمه‌وی بچمه دارستان تاکوو له‌گه‌ڵ ئەو بهراز و گامیشه به‌شهر بئیم. نۆکه‌رانی شا گوتیان:

تۆ ته‌ماشای ئەم کوره! پیاوانی به‌هیز و نازا چوونه دارستان و نه‌یان‌توانی هیچ بکه‌ن؛ ئیستا ئەم لاوه وا بیر ده‌کاته‌وه له‌وان به‌هیزتره. ده‌با بچی و ببیته هۆی پیکه‌نی ئیمه!

ده‌یانویست «نازا» له کۆشک و ده‌ر بنین؛ بهلام نه‌یان‌وترا. له‌به‌رئوه‌ی شا گوتبووی هەر کهس دلێ پتوه بێ، ده‌توانی بچی و ئیقبالی خۆی تاقی کاته‌وه و که‌سیک به‌رگری نه‌کات. نازا رایگه‌یاند ده‌یه‌وی له پێشدا له‌گه‌ڵ گامیشی درنده به‌شهر بیت. ته‌واوی چه‌شامه‌تی شار و هه‌روه‌ها شا، بۆ سه‌یر و ته‌ماشای ئەو به‌رێ که‌وتن. نازا شوپنیکێ نێزیک قه‌لای دیته‌وه که داره‌پرووی به‌ساله‌ چوو و گه‌ره‌ی لێ بوو. پالی دا به‌یه‌کت له‌ داره‌کان و چاوه‌نوار ماوه. له‌پاش قه‌ده‌ریک گامیش له دارستان ده‌رپه‌ری و به‌بۆراندنی سامناک به‌ره‌و نازا هه‌شاولی هینا. بهلام نازا وای نیشان دا ئەوی نه‌دیوه و کاتی گامیشه‌که زۆر لێ نێزیک بۆوه، خۆی هاویشه‌ته‌وه به‌ری داره‌که. گامیش به‌داره‌که‌دا که‌وت و هه‌ردووک شاخه‌ تیزه‌که‌ی به‌داره‌که‌دا رۆچوو و ئەوه‌نده‌ی حه‌ولی دا نه‌یتوانی شاخه‌کانی ره‌ها کات. نازا شیره‌که‌ی ده‌ره‌ینا و به‌زه‌بریک سه‌ری گامیشی له‌ له‌شی جیا کرده‌وه. کاتی خه‌لک دیتیان گامیشه‌ کوژراوه، هه‌للای شادمانییان ساز دا و شا

له‌ عه‌یامی زوودا پیاویک ده‌ژیا که‌ سی کوری بوون. دووان له‌وانه لاوانیکی به‌هۆش و گۆش بوون؛ بهلام سیتیهمیان ئاکاری گه‌وجانه‌ی بوو. بابیان به‌دوو کوری هه‌وه‌لی ئەوه‌ی بیانویستبایه‌ ده‌یدانی؛ بهلام مه‌یلیکی به‌ره‌و کوری سیه‌م نه‌بوو. برا گه‌وره‌کان گالته‌یان به‌ برا چووه‌ که‌ ده‌کرد و به‌گه‌پ به‌ویان ده‌گوت: «نازا». ژیان بۆ «نازا» ئەوه‌نده ناخۆش بوو که‌ بریاری دا وه‌شوتن شانس و ئیقبالی خۆی که‌وێت و له‌ مالتی بروات. بیری له‌وه کرده‌وه بۆ کوی بچی؟ له‌ ئاکامدا چوو شاریک که‌ شایه‌کی تیدا ده‌ژیا. له‌ رێگه‌ بیستی که‌ له‌ دارستانی نێزیک شاردای دوو بوونه‌وه‌ری درنده هه‌ن که‌ ده‌ستیان بگاته هه‌ر که‌س هاشاولی بۆ ده‌بن. شا له‌م رووداوه زۆر په‌رۆشه و پیاوه‌کانی خۆی نارده‌ته دارستان تاکو ئەوانه

له خوښیيان چه پلتهی بولئ دا؛ به لآم نوکهرانی شا نارېزا بوون. کوشتنی گامیش شتتیک نییبه، نه گین پیاوی به رازه که بکوژه. نهو بهم ساناییانه ناکه ویتته ته له وه. نازا گوتی: «وزه تان بچ و بیدین.» نازا چووه نیو قه لا و بیتجگه له یه کیان، هه موو دهرگانانی داخست و چاوه پروان ماوه. به راز به دهوری قه لا دا سوورا و دوايه پیتی زانی که نازا له بهر یه کی له دهرگانان راویستاوه. هه شاولی به رهو نازا برد؛ به لآم نازا خوئی هاویشته سووچتیک. به راز چووه نیو قه لا و نازا خیرا دهرگای داخست. خه لکی شار کاتی دیتیان نه م لاوه چهنده به هوش و گوشه، شادمان بوون و ته نانهت خودی شاش شادمان بوو و گوتی: «نه م لاوه زور ژیره. به رازه کهی خسته ته له وه، با بزاین چیی له گه لدا ده کا.» نازا له قه لا دا به رازه یه گالته گرتیو تا کوو زور تووړه ی بکا. له بهر دهمیه وه پاید کرد و بهر بهر بهر نهوی به رهو بورجی قه لا ده کیشا. به راز به شوین نه ودا له پلیکانه کان سه رده کهوت و گه یشته سه ر بورجه که. نازا به توند و تولی په ریبه سه ر بورج. به رازه رایکردی؛ به لآم نه ییتوانی له ننگه ری خوئی راگری و لهو سه ره وه به ریووه. نازا به رهو خوار هه لات و سه ری به رازی له له شی جیا کرده وه. کاتی خه لک دیتیان نه م دپنده سامناکه کوژراوه له خوښیيان له هه لا و زه نایان دا. نازا هاته لای شا و پرسى:

«نیستا ده توانم له گه ل کچه کهت زه ماوه ند بکه م؟»

شا گوتی: «به لئ، چونکه به لئیم داوه.» نازا و کیژی شا زه ماوه ندیان کرد و جه ژنیکی گه وره ساز بوو. هه موو کهس ده ستیان کرد به شادمانی و هه لپه رکی و نه وه نده یان لاق به عه رزیدا کوتا عه رز سه روه ژیر بوو و هه لدره کان له رزین و نه ستیره کان له ناسماندا له رینه وه. سه د گا و هه زار به رخیان برژاند و میزی پر له خوارده مهنی له حه وشى کوښک ریز کرا تا گشت بتوانن بخون و بخونه وه. نه م جه ژن و پلانه مانگیکی کیشا و کاتی

مانگ تازه له ناسماندا وه دهرکهوت میوانه کان کوښکیان چول کرد.

نازا له کوښکدا به خوښی پاید بوارد. خاتوو شازاده ی خیزانی، ژنیکی دلوفان و سازگار بوو. کاره که ری کوښک خزمه تی نه وانیان ده کرد؛ به لآم شا وای به دل نه بوو که زاواکانی له کوښکدا بیکار بن. هه ر بهم هه زیه وه بانگی کردن و پیتی گوتن: «بالنده په کی سپی له دارستاندا ده ژی که سیحرتامیژه. دل م پیوه یه بومی بگرن. برؤن و بیگرن.» زاواکانی گوتیان: «زور باشه هه ر کا نیوه ده لئین، ده چین.» ده یجا له گه ل به ری به یان هه ر سی زاوای شا له خه وه هه ستان و وه ری که وتن تا بالنده ی سپی بگرن. به لآم نازا بی نه ندیش بوخوی خه وت؛ ده تگوت چ کارتیکی نییبه. نیوه روه بوو که خیزانی بانگی کرد. خاتوون پیتی گوت: «به خه یالی هه ستی یان نا؟ میردانی خوشکه کانم چهنده کاترمیژه چونه ته دارستان؛ به لکوو تا نیستا مه لی سپیشیان گرتی.» نازا هه روه کوو باویشکی ده هاتی گوتی: «نه وه ی ده بی بی، ده بی.» له جیگه ی هه ستا. برتیکی خوارده مهنی هه لگرت و به رهو دارستان رتیکه وت. برتیک رتیکه ی بری و شتیکی نه دی؛ به لآم پیره پیاویک به رهو نه و هات. پیره پیاو گوتی: شتیکم ده یه بیخوم کوپم؛ سی روزه هیچم نه خواردوه. «نازا پرتیسکه ی خوارده مهنییه که ی دا به پیاوه پیره و گوتی: «وهه باب به گه وره چهنده ت ده وی بخو. بیوره که خوارده مهنییه کی باشترم نییبه.»

پیاوه پیره پرتیسکه ی وه رگرت؛ کردییه وه و به نیشتیا خواردی. له دوايه پرسى: «وادیاره ده ته وی بوشوینیکی دوور برؤی که نه م هه مووه خوارده مهنییه ت له گه ل خوت هه لگرتوه.» نازا گوتی: «من هاتومه ته نیره تا کوو بالنده ی سپی بگرم. شا نه م حوکه مهنی له من و زاواکانی دیکه ی کردوه. نه وان به ره به یانی وه ری که وتوون و ره نگی تا نیستا نه و مه له یان گرتی و من له خوړا وه خت به هه دهر ده دم. پیاوی پیر گوتی: «دلته نگ

مه به. هیچ کس بی یارمه تی من ناتوانی بالندهی سپی بگری. ورکه نان به عرزدا بلاو کهوه. مه لان وهکو دهن نم نانه بخون؛ بالندهی سپیش له نیوئه وانداپه و گرنتی نهو ماندوو بوونی ناوی. هه لکوته سه ری و کلکی بگره و هاتوو له مه و به دواش حه و جیت به یارمه تی من بوو وهره ئیره و سنی که رت بانگم که.»

نازا گوتی: «زور چاکه باپیره، سپاسگوزاری توم.»

نازا نهو کارانهی پیاوه پیره پیتی گوت کردی و مه لی سپی گرت و له قهراخ نهو جادهی که دهچوو بو کوشک دانیششت و چاوه پیتی ناوال زاواکانی بوو. ماوهیه کی زور تیپه پر بوو. بوو به رۆژئاوا و ناوالزاواکانی دیت که به په رۆشه وه دینه وه. نهوان کاتی نازایان دیت دهستیان کرد به گالته پیکردن بهو: «شایکه نم کابرا بیکارهیه. لیره دانیششتوو؛ کهچی ئیمه له بهره به یانه وه نازیتمان کیشاوه. به راستی پیاویکی نازای.»

نازا گوتی: «قسه ی قور مه کهن. من بالنده کهم گرتوو و ههقی خومه به سه سیمه وه. نه گهر باوه ر ناکهن بوخوتان بیدین.» له پاشی گوتنی نهو قسانه دهرکی تووره کهی کرده وه و مه لی نیشان دان نهوان به سه رسورمانه وه گوتیان: بپرای بپر بیرمان نه ده کرده وه نهو بتوانی نم مه له بگری. ئیستا ده ته وی چی لی بکهی؟ پیمان ده فرۆشی؟ پوولیکی باشت ده دهینی.»

نازا پرسپاری کرد: «چهنده دن؟» نهوان پرسپان: «تو چه ندهت ده وی؟» نازا گوتی: «شتیکی زورم ناوی، به کی له ئیوه خه نجه ره کهیم داتی.»

نهوان وایان بپر کرده وه نهو لاوه شیته. زاوای هه ره گه وه نانی خه نجه ره کهی دهرهینا و دای بهو. بالنده کهی وهرگرت و بردیبه لای شا؛ شا خوشحال بوو و خه لاتیکی گه وهی دایه. چهنده رۆژتکی که شا دیسانه که نهوانی بانگ کرد و گوتی: «خوشحالم که مه لی سپستان گرت؛ به لام

نه سپی سیحرنامیتر له دارستاندا ههیه که زور کهس حه ولیان داوه بیگرن و نه یانتوانیوه. بیتوو که سیک بتوانی نهو نه سپه بگری من خوشحال ده کات.» زاواکانی به یانی زوو به ره دارستان به ری که وتن؛ به لام نازا دهرهنگتر له هه مووان رۆیی. نهو هه روا که تووره کهیه کی پر له خوارده مه نی پیبوو، گه یشته نهوشوتنه ی پیاوه پیره ی دیتبوو. سنی که رت نهوی بانگ کرد. پیره دهرکهوت و پرسپاری کرد: «دیسانیش هاتوو به یه وه ئیره تا شتیک بستینی؟» گوتی: «شا حوکی کردوو نه سپی سیحرنامیتر بگرین، تکا ده کهم یارمه تیم بده.» پیره گوتی: «نهوه کاریکی ناسانه. نم زینه هه لگره و برۆ نیوه راستی دهره کان؛ نه سپه کان له وی وه کو دهنه وه تا له کانیه که ناو بخونه وه. دوایین نه سپیک که هاته سه رکانی هه مان نه سپی سیحرنامیتره. نم زینه ی بنی سه ر پشت.»

نازا نهو کاره ی کرد و کاتی زینی نایه سه ر پشتی نه سپه که، نهو نه سپه بووه نه سپیکی زیوینی جوان که له بری هه لاتن ده ی توانی بفری.

نازا سواری پشتی نه سپه بوو و لهو شوینه ی که زاواکان پیدایا هاموشو ده کهن دانیشته وه. نه سپه ی به داریکه وه به سته وه تا کوو بری خوارده مه نی بخوا. له پاش ماوهیه ک سه روکه لله ی ناوالزاواکانی دهرکهوت. نهوان گوتیان: «توچ به شه ریکی، ئیمه به درتژیایی رۆژ حه ولمان داوه؛ کهچی تو دانیشستوو و خه ریکی خواردنی؟» نازا گوتی: به لام منیش کاریکم کرده وه.» ناهن سواری پشتی نه سپه بوو و هاته به رده می نهوان. ناوال زاواکانی له سه رسورماندا له جیبی خویمان وشک بوون و گوتیان: «نه وهت له کوئی هینا؟»

نازا وهلامی داوه: «له دارستان. من نم نه سپه له وی په یا کرد.»

ناوال زاواکانی گوتیان: «نه ی چۆن ئیمه نه مان توانی بیدینه وه؟»

نازا گوتی: «به شقه م له به ره وهی باش نه گه رایتن.»

لیتی پارانهوه تاکوو ئەسپه که یان پێ بفرۆشێ: بۆ ئەم ئەسپه چەندت دەوێ؟»

نازا گوتی: «زۆرم ناوێ، ئەموسستیلە ی زاوای نێوهنجی لێم زیادە.» زاوای نێوهنجی پوولیککی زۆری دایه بەر نەزەری نازا. بەلام ئەو نەیبوست و گوتی هەر ئەموسستیلە کهم دەوێ و زاوای نێوهنجی ئەموسستیلە کهی دایه و لە بریدا ئەسپه کهی وەرگرت و ئەو ئەسپه ی دا بەشا و شا زۆر شادمان بوو و ئەوی خەلات کرد.

چەند رۆژتیک دواتر شا بەزاواکانی گوت: «هورچیککی گەوره له دارستاندا یه زۆر جیتی مه ترسییه. به منی بسەلمێن لاوانی رهشید و نازان. برۆن هورچه بکۆزن و له بریدا تووره که بیکک زێر خەلات وەرگرن.»

سبە ی به یانی زوو زاواکانی شا بەرهو دارستان چوون. له هه مان کاتدا نازا هیشتا له خه ودا بوو. ناخریکه ی خێزانی له خه و ی هه ستان و ناردی بۆ دارستان. نازا چووه دارستان سێ که ره ت هه رای کرد: «با پیره من لیره.» پیاوی پیر هات و گوتی: «بۆ کوشتنی هورچ هاتوو ی؟» نازا گوتی: «به لێ؛ به لام نازانم چی بکه م. ده توانی رینوینیم بکه ی؟»

پیاوی پیر گوتی: «به لێ؛ به لام جارێ زووه. جارێ هورچه له دارستاندا سه ری لێ شێواوه و به دژوار ده بیندریته وه. تاکوو لای ئیواره ده ست راگره. کاتێ گه راوه کولانه که ی بۆ حه سانه وه، بێده نگ بچۆ و به دار له لۆزه ی ده. هه ر ئەم زه بره کاری ته واو ده کا. کاتێ هه ناسه ی ناخری ده رچوو پیستی که ول که و بۆ شای به ره.» نازا ئەو کارانه ی پیاوی پیر گوتیوی کردی، هورچه ی دیته وه و کوشتی و که ولێ کرد و له سه ره پێی ئاول زاواکانی دانیشت و ده ستی کرد به خواردن. کاتێ ئەوان هاتن و پرسیا ربان کرد: «چما هورچت کوشتوو که ئاوا به ئیشیا چیشت ده خۆی؟»

نازا گوتی: «هه لبه ته کوشتوو مه.» پیستی هورچه ی له تووره که ده رهینا و پیتی نیشان دان.

ئاول زاواکانی ده ستیان کرد به چه نه لیدان: «که ولێ هورچه بفرۆشه به ئیمه.»

نازا گوتی: «ئەم خە یالە نییه.» پێیان گوت: «چەندەت پوول و پارە دەوێ؟»

نازا: پوولم ناوێ. بەلام لاوترینی ئیوه دەبی لینگه پێ گوتیه کانی کون که م.

زاوای لاو گوتی: «چ سه ودا به کی حه پۆلانه یه! بێتوو من گویم کون که م چی گیری تو ده که وێ؟ و هره پوول و هه رگره و قسه ی لێ مه که.»

نازا گوتی: «هه ر ئەوه یه گوتم، که ولێ هورچ ئی منه و گوێ ئی تو یه.» زاوای لاوتر - که زۆری دل پیتوه بوو که وله که و هه رگرئ - ئیزنی دا گوتی کون که ن. کاتێ که ولێ هورچه ی و هه رگرت، چووه لای شا و تووره که یه کی زێر به خەلات و هه رگرت. له دوا یه شا میوانی به کی گه و ره ی ساز دا و هه موو زاواکانی - بێجگه له نازا - بانگه یشت کرد و گوتی: «بۆچی ده بی ئەو بانگه یشتی که م؟ ئەو خۆ کاریکی له ده ست نه هاتوو ه.»

زاواکان چوونه میوانی و نازا رووی کرده دارستان بۆ لای پیاوی پیر. پیاوی پیر لیتی پرسی: «چی بووه کورم؟ ئەوه بۆ پیکت داداوه؟»

نازا گوتی: «من له ده ستی خۆم تووره م؛ نازانم بۆچی ده بی بالنده و ئەسپ و هورچ بگرم و بیانده م به ئاول زاواکانم. ئەم کاره ی من گه و جان هه بوو. ئیستا شا وا بێر ده کاته وه ئەوان پالنه وانن و من هێچ کاریکم له ده س نایه. ئەو منی ته نانه ت بۆ بانگه یشتنه که ش داوه ت نه کردوو ه.»

کابرای پیر گوتی: «دلته نگ مه به. ئەم نۆکه بگره و بیه خۆ. بۆ هه ر قه لافه تی بته وێ ده ردی و بۆ هه ر کوێ بته وه وێ ده توانی بچی.»

نازا سپاسی پیره ی کرد و نۆکه که ی خوارد و له قه لافه تی په پوله یه کدا

چووہ نیسو کۆشک. لەوێ گەراوہ قەلاڤەتی راستەقینەیی خۆی و دیتی زاواکان دانیشتوون و لە کار و هێزی پالەوانی خۆیان تاريفات دەکەن کە چۆن هورچیان کوشت یان ئەسپی سێحرنامیزبان گرت. ئازا توورە بوو و نەپاندی: «شەرم ناکەن؟ من بووم کە بالندە و ئەسپم گرت و هورچەم کوشت.» زاواکان لە جێ هەستان و کردیانە هەراوهوریا و گوتیان ئەو درۆ دەکات و ئەمریان بەنۆکەر کرد ئازا لە کۆشک دەرکات؛ بەلام ئازا دەستی بەگیرفانیدا کرد و ئەنگوستیلە و خەنجەری دەرھینا و گوتی: «من ئەوانەم لەم ئاڤایانە - کە نایانەوێ راستەقینە بلین - سەندووہ و بالندە و ئەسپم داوئەتی؛ بەلام هورچەش من پراوم کرد و دام بەزاوای لاو و لە بریدا لیبرا گوتی کون کەم.»

زاواکان لە شەرمانا سەریان بەرداوە و لە کۆشک دەرکەوتن و پیاوانی کۆشک لە دەوری ئازاوە کۆبوونەوہ و پیرۆزیایییان پێ گوت. شاش ئەوی کردە جینشینی خۆی و لەپاش شا بووہ گەورەیی خەلک و بەبرادەری و یەکسانی لەگەڵ خەلکدا سازا و بیتوو هیشتاش نەمردبێ، دەبێ هەر لەو ولاتە خەریکی شایەتی بێ.

پشای کارگه کان

میوانه‌کان ده‌دهم. ئەوان حەقەن سەریان زۆر سوورپەمینتی. شا کورپێکی بچکۆلانی بوو. رۆژتیک ئەم کورپە لە حەساری کۆشک کایە بەهیلکەیه‌کی زۆرین دەکرد. هیلکە لە دەستی بەرپۆوە عەرزى و لەژێر دەرکی بەندی پیرەمێردەوه چوو ژووری. پیاوی چکۆله هیلکە‌کە‌ی هەلگرت. کورپە گوتی: «هیلکە‌کە‌م دەوه» پیرە گوتی: «بۆخۆت وەرە وەری گرە». کورپە شا گوتی: «چۆن دەتوانم ئەم کارە بکەم؟ دەرگا داخراوه.» پیرە گوتی: «ئەوه کارێکی وای نییه؛ کلێله‌کان لە کۆشک‌دا‌یه، برۆ و بیهێنە.»

کورپە ئەو کارەى کرد. کلێله‌کانی هینا و دەرگای کردەوه و چوو نێو بەند. پیرە پیاوی چکۆله هیلکە‌ی داوه. لەدوا‌یه لە ژێر لاقى کورپەوه دەریه‌ری و لە دەرگاوه چوو دەر و ون بوو. کورپە تەماشای کرد و ئەوی نەدی لە ترسا زوو دەرگای داخست و کلێله‌کانی لەجیبی خۆی داناو و لەم بابەتەوه لەگەڵ کەس نەدوا. لە پاش چەند رۆژ شا پیاوی‌کی نارد تا کورپە پیرە پیاوی چکۆله بێنێ. پیاوی شا گەراوه و هەوالی دا پیرە لەوی نییه. شا - کە میوانگە‌لی‌کی زۆری بانگهێشت کردبوو - نەیدەزانی چ وەلامێک بداتەوه. چەند سالی رابرد و کورپە شا بوو کورپێکی جحیل. رۆژتیک لەگەڵ باوکیدا خواردەمەنی دەخوارد؛ باس کیشایە سەر پیرە پیاوی چکۆله. کورپە رووداوه‌کە‌ی بۆ باوکی گێراوه. شا زۆر توورپە بوو حازر نەبوو گۆی بداتە قسە‌ی کەس. ئەم‌ری کرد کورپە‌کە‌ی لە کۆشک دەرکەن؛ بەلام ئەم‌ری بەیه‌کێ لە سەردارانی خۆی کرد لەگەڵ کورپە‌دا بێ. کورپە شا و سەردار بەرپێ کەوتن. رۆیین و رۆیین تا گە‌یشتنە دارستانیک. هەوا زۆر گەرم بوو. شازادە تینوو بوو؛ بەلام لە کورپە‌ی ئاو بەدەست بێنێ؟ برێک لەبەرەوه چالاوێکی قوولێ لێ بوو. سەردار گوتی: «من تەنافتیک دەهاومە نێو چالاو‌کە. تۆ لەپێشدا برۆ خوارێ و ئاو بخۆ. لەدوا‌یه دەتکیشمەوه سەری.»

رۆژتیک کابرایتیک بۆ کارگ چنێن دەچن بۆ دارستان. ئەو لە نێو دارە‌کاندا بەشوتن کارگدا دەگەرێ. کارگتیک دیتە بەرچاوی کە لەوانی دیکە زۆر گەورە‌ترە. حەولی دا هە‌لیکە‌نێ. لەپر‌دا دیتی پیرە پیاوی‌کی چکۆله لە بن کارگە‌کە دەریه‌ری. ئەم کابرا پیرە بەقه‌یرایی قامکێک دەبوو؛ بەلام ریشی‌کی ئەوه‌نده درێژی بوو کە دەگە‌یشتە عەرزى. کابرا پیرە دەیه‌ویست هە‌لێ؛ بەلام کابرا ئەوی گرت و پرسى: «تۆ کێی؟»

وه‌لامی داوه: «من پاشای کارگە‌کانم.» کابرا بیری کردەوه و باشە ئەو پیرە بە‌نیوی سە‌وقات بەرم بۆ شا. ئەو کارە‌ی کرد و خە‌لاتی‌کی باشی لە شا وەرگرت. شا ئەم‌ری کرد کابرای پیرە چکۆله لە بەند بکەن. شا فیکری دەکرده‌وه داوه‌تی‌کی گە‌وره ساز دەکەم و ئەم پیاوه پیرە پێ نیشانی

شازاده قه‌بولی کرد، چووه خواری و ناوی خوارده‌وه؛ به‌لام سهردار هه‌لی نه‌کیشاوه. پیتی گوت: «به‌مه‌رجیک هه‌لتده‌کیشمه‌وه، له‌مه‌ودوا من شازاده‌م و تو سهرداری». شازاده چاریکی نه‌بوو جگه له قه‌بولی؛ دنا لیده‌برا تاکو له بن چالاه‌که‌دا بمیتینه‌وه. سهرداریش هه‌لی‌کیشاوه. رۆیین و رۆیین تا گه‌یشتنه ولاتی پاشایه‌کی دیکه. چوونه لای نه‌و. نه‌و شایه شازاده درۆینه‌ی بانگه‌یشتن کرد تا له کۆشکی نه‌ودا و له‌گه‌ل نه‌و بژی. شازاده‌ی راستیشی کرده خزمه‌تکاری نه‌سپه‌کان. شازاده، نه‌سپه‌کانی برده له‌وه‌راندن بو‌خۆبشی له‌سهر گاشه‌به‌ردیک دانیش و به‌یادی چاره‌نووسی خۆی فرمیستک له چاوه‌کانییه‌وه شو‌راوگه‌ی به‌ست. له‌و کاته‌دا پیایوی پیری چکۆله له‌به‌رده‌می قوت بو‌وه و پرسی:

«نه‌وه بو‌نه‌ونده دلته‌نگی؟» وه‌لامی داوه: «بو‌وا نه‌بم؟ بابم منی له کۆشک وه‌ده‌رناوه؛ چونکه بو‌ومه هۆی هه‌لاتتی تو. ئیستاش سهردار به‌خه‌لک ده‌لی شازاده خۆیه‌تی و منیش ده‌بی مه‌یته‌ری نه‌م نه‌سپانه بم.» پیایوی پیر گوتی: «دلته‌نگ مه‌به. حال و رۆژت ده‌گۆردی؛ ئیستا له‌گه‌ل من وه‌ره بو‌ کۆشکی کچی گه‌وره‌م. شازاده پرسی: «تو کیتی؟» پیر وه‌لامی داوه: «من پاشای کارگه‌کانم.»

پیر شازاده‌ی له‌گه‌ل خۆیدا برده کۆشکی کچه‌گه‌وره‌ی. هه‌موو شتیکی نه‌م کۆشکه له مس دروست کرابوو. نه‌ونده شیاوی ته‌ماشای بوو که شازاده چه‌نده سه‌عاتی به‌سه‌یران رابووارد و نه‌یزانی چۆن رۆیی. له‌ناکامدا شای کارگه‌کان گوتی: «ئیستا کاتی رۆیشتنه؛ به‌لام ئیمه‌ روسمیکمان هه‌یه که میوان سه‌وقاتی ده‌ده‌ینی؛ داده‌ی نه‌سپه‌ مسینه‌ بینن.» کاره‌که‌ر نه‌سپیکی مسینه‌یان هینا نیتو کۆشک. نه‌و نه‌سپه‌ نه‌ونده زۆردار بوو چوار زه‌لامی ده‌ویست زه‌وتی که‌ن. شای کارگه‌کان گوتی: «نه‌مه سه‌وقاتی منه بو‌تو.» شازاده - که ترسابوو - گوتی: «من به‌م نه‌سپه‌ چی بکه‌م؟ چوار که‌سی

ده‌وی تاکو زه‌وتی که‌ن.» پاشای کارگه‌کان گوتی: «فه‌رموو، نه‌م چوار بو‌تله‌ ده‌وا سیحرنامیژه بگره و چما ده‌ته‌وی به‌هیز بی، بیانخۆوه.» شازاده ده‌واکانی خوارده‌وه و له‌کات و ساتدا وای هه‌ستی به‌هیزی کرد، که ئیدی له‌نه‌سپه‌ مسینه‌ نه‌ده‌ترسا. شای کارگه‌کان قامیشه‌ مسینه‌یه‌کیشی هینا و دای به‌نه‌و و پیتی گوت: «بگره و ناگاداری به‌ بیتو نه‌مه‌ت له‌ده‌ست ده‌رچی، نه‌سپه‌شت له‌ده‌ست ده‌چی. له‌ ژیر زینه‌که‌دا ده‌ستی لیباسه‌ ئاسنه‌ی تیدایه؛ نه‌ویش له‌به‌ر که.» شازاده لیباسه‌ ئاسینه‌که‌ی له‌به‌ر کرد و سواری نه‌سپه‌ بوو و چوارنال تیی ته‌قاند. رۆژی دوایی دیسانیش چووه دارستان تاکو نه‌سپه‌کان به‌وه‌رپینی و پاشای کارگه‌کانی دیت.

پاشای کارگه‌کان گوتی: «نه‌مرۆ ده‌بی بیی بو‌ دیتنی کچی نیتوه‌نجی من.» شازاده سواری نه‌سپه‌ مسینه‌ بوو و چوارنال به‌ره‌و کۆشکی کچه‌ رۆیی.

کۆشکی کچی نیتوه‌نجی له‌ زیتو ساز کرابوو و هه‌موو شتیکی له‌ زیتو بوو. زه‌مان زۆر زوو تپه‌په‌ری و پاشای کارگه‌کان، نه‌سپه‌ زیتونه‌یه‌کی خه‌لات کرد. هه‌شت که‌س نه‌سپه‌یان راگرتوو. شازاده فیکری کرده‌وه ناتوانی سواری نه‌م نه‌سپه‌ بیت. پاشای کارگه‌کان به‌شازاده‌ی گوت هه‌شت بوتل له‌وه‌وایه بخواته‌وه نه‌ویش وای کرد. دوایه سواری نه‌سپه‌ بوو. پاشای کارگه‌کان قامیشیکی زیتونه‌ی دایه و گوتی جوان له‌مه‌ ناگاداری بکه. رۆژی سیه‌م شازاده چووه دیداری چکۆله‌ترین کچی شای کارگه‌کان که له‌ کۆشکی ته‌لاییندا ژبانی ده‌برده‌ سهر. له‌ویدا پاشای کارگه‌کان نه‌سپیکی زیتونی پیتدا که ده‌بایه‌ دوازه‌ پیایو زه‌وتیان بکردبایه. شازاده ده‌بایه‌ دوازه‌ بوتل له‌وه‌وایه بخواته‌وه سواری نه‌و نه‌سپه‌ بیت. پاشای کارگه‌کان قامیشه‌ زیتونه‌کی دا به‌شازاده و روویکرده‌ کچه‌که‌ی و

گوتی: «توش ده بی سه وقتیک بدهی به میوانه که مان.» کیزه چکوله هیلکه زبینه کی پی دا. شازاده سپاسی کرد و سواری نه سپه زبینه بو و رژی. سبهینت له نریکی کوشک، کچی شای بینی له سووچیتک دانیشتوو و ده گری. شازاده پرسی: «چی قهوماوه؟ بو ده گری؟»

خاتوو شازاده گوتی: «پریار وایه سبهینت ههژدیها بیک له زه ریا بیته دهر و منی بدهنت بمخوا؛ بیتوو منی نه دهنن نهوه ته وای و لانتی نیمه خاپوور ده کات.» شازاده دلّی به و کیزه سووتا. رژی دوا بی عهسکه ری شا له لیواری زه ریا ریزیان گرت و کیزی شا له نیوانیاندا ویتستا و چاوه نواری نهژدیها مانه وه. شازاده چوو دارستان و قامیشه کهی خسته بانگ و سه لالا. له کات و ساتدا نه سپه مسینه له به رده می حازر بوو. شازاده به رگه شهری مسینه ی له بهر کرد و سواری پشتی نه سپه بوو و چوارنال به ره و زه ریا چوو. هه مان کات نهژدیها له زه ریا هاته دهر و کاتیک که دیتی خه لکی له سه ر رژی زه ریا کوزیلکه یان به ستوو، پیکه نینیکی پر له گالته ی کرد و گوتی: «بلتی له نیو نیوه دا که سیکی تیدا بیت جهرگی نه وه ی هه بی له گه ل من به شه ر بی؟» کهس وه لایمی نه داوه. شازاده نه سپی لنگدا و له نریک ههژدیها ویتستا. ههژدیها پرسی: «تو کیتی؟» شازاده: «من هاتووم له گه ل تو به شه ر بیتم.»

نهژدیها پرسی: «به سواری نه سپه وه شه ر ده که ی یان به پیمان؟»

شازاده گوتی: «به سواری نه سپه وه، ناخر توش وه کو نه سپه که م چوار لاقت هه یه.»

نهژدیها ده بوست فیلتیک بکات. له هه وه لرا له شازاده دوور که وته وه؛ به لایم زور چاپووک و چالاک وهر سوورا و خیرا له شازاده نریک بووه. نه وه به ته ما بوو شازاده و نه سپه پیکه وه قووت بدات؛ به لایم وای لی نه هات. شازاده نه سپه ی به ره و سووچیتک کیشا و شیری دهرهینا و به زه بریک شهری

نهژدیهای په راند. له شی نهژدیهای خسته وه زه ریا، سواری نه سپه که ی بوو و رووی کرده دارستان و له پاشان وشه بیتی که له م کاره ساته ی بو کهس باس نه کرد؛ ده تگوت هیچ نه قهوما بی، شازاده رژی دوا بی چوو دیداری شا و کیزی شای دیت که به گریان له کوشک دهر که وته وه شازاده پرسی: «چ قهوماوه؟ بو ده گری؟» کیزه گوتی: «پریار وایه سبهینت نهژدیهای شه ش سه ر له زه ریا بیته دهر و خوشکه نیوه نجییه که م بخوا. بریا نه و کابرا نازایه ی گیانی منی رزگار کرد، دهر که وتایه و خوشکه که شمی رزگار کردایه.» به یانی شازاده به رگی زبونی شهری له بهر کرد و سواری نه سپه بوو و رووی کرده زه ریا و وازی هینا تا ههژدیهای شه ش سه ر دهر که وت و پیوانی نازای بو شه ر خواست؛ به لایم نه و عهسکه ری له لیواری زه ریا بوون. هه ر کام له لایه که وه هه لاتن و تاق شازاده به سه ر نه سپه زبینه وه له بهر ده می نهژدیها دا قوت بووه.

نهژدیها گوتی: «وهره پیشی؛ پیم خوشه تو و نه سپه که ت پیکه وه قووت ده م.» نهژدیها زاری کرده وه - نه و زاری که وه ک نه شکوت و ابوو - ناگری له زار ده هاته دهر؛ به لایم شازاده، شیری کیشا و زوو هه ر شه ش سه ری ههژدیهای په راند. شازاده گورج به ره و دارستان گه راوه. لیباسی داکه ند و نه سپه زبینه که ی نارده له وه ر و خوی حازر کرد بو خه وتن. رژی دوا بی چوو بو کوشک و دیسانه که خاتوو شازاده ی ده م به گریان دیت. لیتی پرسی: «چ بووه؟» خاتوو شازاده: «به یانی ههژدیها یه کی دوا زده سه ر له زه ریا دیته دهر تا کو خوشکه گه وره که م بخوا. خوزیا پیاویتی نازا په پيدا ده بوو و خوشکمی نه جات ده دا.» شازاده دلّی پیتی سووتا و بو به یانی له دارستاندا له قامیشه زبینه که ی توو راند. نه سپه زبینه له به رده می دهر که وت، لیباسی زبینه ی له بهر کرد و سواری پشتی نه سپه بوو و به ره و زه ریا چوو. خوشکی گه وره له لیواری زه ریا چاوه نواری مردن بوو. له پاش قه ده ری دهنگیتی سامناک هه ستا و ناو کولا و ههژدیهای دوا زده سه ر له

ئاو هاته دەر و بەرەو قەراخ زەربا خوشی. عەسکەر و پیاوانی دەرباری شا هەر کام بەلایە کدا هەڵاتتەبون؛ تاک شازادە لە جیتی خۆی مایەو. هەژدیها قاقایەکی سامناکی لێدا و گوتی: «زۆر چاکە؛ وەرە پیتیشی با تو و ئەسپە کەت پیکەو هەللووشم.» ئەژدیها دەمی کردووە، شازادە شیری دەرکیشا و شەش سەری ئەوی قرتاند. ئەژدیها توورە بوو و بەکلکی زەبریکی لە ئەسپی شازادە وەشاند. لە دەمی ئەژدیهاوە ناگر بلیسەیی دەکیشا دەری و لە کونە لووتییەو هەلەم هەلەستا و دەیهەو یست شازادە هەللووشی. شازادە سەرنجی دا، پاشای کارگەکان لە پشت گاشە بەردیکەو دەلی: «پەلە بکە و هیلکە زێرینە بشکێنە.» شازادە هیلکە زێرینە لە گیرفان دەرھینا و دوو لەتی کرد. دەیان پیاوی شەڕانی لە هیلکە زێرینە دەرپەڕین و هەشاولیان بردە سەر هەژدیها. هەژدیها گێژ ببوو. شازادە لەم دەرفەتە کەلکی وەرگرت و بەزەبریکی شەش سەرەکەیی دیکەیی هەژدیهاشی پەراند. هەژدیها کولای. شازادە توپکەلە هیلکەیی هەلگرتەو. پیاوانی شەڕانی چوونە جینگەیی خۆیان. شازادە توپکەلە هیلکەیی پیکەو نووساندەو و بۆ دارستان گەراو و بۆی خەوت. کاتی چاوی هەلینا. دیتی پاشای کارگەکان لە شانی ویتاوە؛ بەشازادەیی گوت: «زوو بەستە برۆ بۆ کۆشک. سەردارە کەت بە شای گوتوو ئەو هەر سێ ئەژدیهاکەیی کوشتوو و دەیهەوئێ لەگەڵ خاتوون شازادە زەماوەند بکات.» شازادە لیباسە مسینەیی لەبەر کرد و سواری ئەسپە مسینە بوو و خیرا خۆی گەیانە کۆشک و بینی کە سەردار موددەعییە کە چۆنی ئەژدیها کوشتوو. چوو پیتیشی. خاتوو شازادەیی چکۆلە ئەوی دیت و گوتی:

«ئەمە هەمان پیاو کە منی رزگار کرد.»

بەلام شازادە هاتەو دارستان. لە قامیشە زێوینەکەیی تووراند. ئەسپە زێوینە پەیدا بوو. شازادە لیباسە زێوینەیی لەبەر کرد، سواری ئەسپە بوو و

چوو بۆ کۆشک. کیژی نێوئنجی ئەوی دیت و گوتی: «بابە شایکە، ئەمە ئەو کابرایەیی و منی رزگار کرد.» بەلام شازادە پانەویتستا و ئانەن گەراو دارستان. قامیشە زێرینەیی تی تووراند. ئەسپە زێرینە دەرکەوت. شازادە لیباسە زێرینەیی لەبەر کرد و سواری ئەسپ بوو و چوو کۆشک. کیژە گەورەیی شا ئەوی دیت و گوتی: «باوکە شایکە، ئەمە هەمان کابرایە کە گیانی منی رزگار کرد.» شازادە دەیهەو یست بگەڕیتەو. بەلام شا بەری پینگرت و گوتی دەیهەوئێ ئەو کەسە خەلات کات کە گیانی کیژانی ئەوی رزگار کردوو. شازادە ییک لێرەیی کە دەلی گیانی کیژانی منی نەجات داو؛ بەلام کچان دەلین توو نەجاتت داوون.»

شازادە گوتی: «ئەو کابرایەیی دەلی شازادەیی، لە ژێر دەست و چاودێری مندا خزمەتی دەکرد. ئەو یەکن لە سەردارانی بابی منە.»

شا سەیر ما و گوتی: «کەوابوو شازادەیی راستەقینە تووی؟ من خەلاتیکی گەورە دەدەم بە توو؛ تووش دەبی لەگەڵ یەکن لە کیژانی مندا زەماوەند بکەیی.» بەلام شازادە قبوولتی نەکرد. ئەو گەراو نێو دارستان. چوو کۆشکی زێرین. ئەو جینگەیی کیژی چکۆلەیی پاشای کارگەکانی لێ دەژیا. ئەو لەگەڵ ئەو کیژە زەماوەندی کرد و عیامی بەخۆشی رابووارد. بەلام لەو رۆژە بەملاو کەس پاشای کارگەکانی نەدیو.

پروژکاری فرهزان

دهتوانی رزگارم که ی. «لاو گوتی: «من نازانم دهتوانم رزگارتم کهم یان نا. پیم بلتی چی بکهم تا تو رزگار بی؟»

کابرا گوتی:

«بهر له همموو شتی دهبی دار سماقیتیک بدوزیبیه وه که له قهراخی مهزرایتیک شین بووبی و لکیتکی بهئهستووری و دریتی قامکیتیک لی بیری. له پاشان چهند لک زیره و عه نئاب پیدایا که ی و هممووی نهوانه پیتکه وه ناگر دهی و نو جار به دهوری ئهم بهرده دا بسووریتی و له حالتیکدا رووت له بهرده که بی و دووکه لی ئهم شوولانه له بهرده که بهالی. ئهو کاته دهرکی بهنده که ی من دهکریتته وه و من دهتوانم خوژ بیینم.

بیتوو من رزگار که ی، من تو دهوله مه مند و به نیتویانگ ده که م.»

لاو گوتی: «یارمه تی کردنی دیتران ئهرکی همموو ئینسانیکه. من ئه وه ی له دستم بی دهیکه م؛ به لام تو ده بی سویند بخوی کاتی رزگار بووی ئه زره بهت به که س نه گا.» دهنگه که سویندی خوارد. لاو چوو بو دارستان و دار سماق و دار زیره و عه نابی دیتته وه و لک و پوی لی برین و گه پراوه. کاتی خو ره لات ناگری دان و نو جار له دهوری بهرده که سوورا؛ له وه عیتیکدا رووی له بهرده که بوو. له ناکاو دهنگیتکی بلند بهرز بووه، وه ک ئه وه ی عه ززی قه له شیبی. ههر له و کاته دا بهرده که له جیتی خو ی جوولا و رویی بو ئاسمان و پیره پیاویکی چکوله له و ژیره وه هاته دهر و هه لات. له پاشان دیسانه که بهرده که هاته وه سهر عه رز و تو ز و خو لیتکی زور هه ستا. پیره پیاو گه پراوه و دهستی لاهه که ی ماچ کرد و به سه ره اتی خو ی بو گپراوه:

«له عه یامه کی دووردا من سیحربازتیک بووم که یارمه تی همموو که سم ده دا. نه خو شم چاک ده کرده وه، ته لسمی سیحربازی به دغه رم باتل ده کرد. سیحرباز له دهستی من نارازی بوون؛ به لام دهره دستم نه ده هاتن. تاکوو له

چهند سالتیک له مه و بهر لایتکی هه ژار، به جاده بیتیکدا ده رویی. کاتی ماندوو بوو، له قهراخی بهردتیک له سهر چیمه ن دانیششت. له تووره که که ی نانی ده رهیتنا و خواردی. له پاشان دریت بوو و خهوت. له خه ودا وای به زه پیندا هات دهنگیتیک قسه ی له گه ل ده کا. له خه و هه ستا؛ به لام گوتی ههر له دهنگه که بوو. ده تگوت دهنگه که له ژیر بهرده که وه یان له ژیر عه رزه وه ده هات. لاهه که گوتی به بهرده که وه نووساند و بو ی ده رکه وت دهنگه که له ژیر بهرده که وه دیت. لاو ورد گوتی دایه و بیستی که سیتیک ده لی: «ئهی لوی چاک و دلوفشان! تکایه من له م زیندانه دریت و گرانه رزگار بکه. هه وسه د ساله که من خراپترین رهنج و دژواری ده کیشتم؛ به لام زیندانبانه که م بهرمنادات. تو له کاتی تا وه لاتنی جه ژندا له دایک بووی و به م هوبه وه

سیتحر بازی به دغه پری گه وره یان یارمه تی خواست. پوولتیکی زوریان دایه. ئه ویش به مه کر که ره سه ی منی دزی و منی له ژیر ئه م به رده دا زبندانی کرد و گوتی: ته لسمی زبندان به دهستی که سی ده کرتته وه که له کاتی خوره لاتنی رۆژی جه ژندا له دایک بووی. من چه وسه د سال زبندانی بووم تا کوو تو گه یشتی و رزگارت کردم. له مه و به دوا من خزمه تکاری تو م و تیده کو شم شادمانت که م. تو ئه ونده بته وی و سامانت ده بی، هه لبه ت تو ش یارمه تی من دده ی دوژمنانی خو م تیکشکینم. تا ئه و کاته من ده بی خو م بو هه ر شکلیک بگورم. ئیستا که ده به میرووله و خو م له گیرفانی تو دا ده شارمه وه. هه ر کاتی پیوست بوو پیته ده لیم چی بکه. پیوستیم به خواره مه نی نییه چونکه چه وسه د سال بی خواره مه نی ژیاوم. ته نیا پیوستم به خو ر و هه وایه. ئیستا وا باشه بو ی بخه وین؛ چونکه سه به نیی رتگه یه کی دوور و درێژمان له به ره.»

رۆژی دوا بی - کاتی خو ره لات- لاو له خه و هه ستا و ته ماشای ده وره به ری کرد؛ چ نیشانیک له پیاوه پیره نه بوو. لاو به گومان که وت که بلتی ئه وی له خه و دا دی بی یان له بیدارییا؟ برتیکی نان خوارد و ده به هه ویست و هه ری که وی که سی ریبوار له رتیه گه یشتن. به سه رو گو تیاک و لیباس و ئه و تووره که پیستانه ی به شانیا نه وه بوو له وه ده چوو سه نه عاتکار بن. له و کاته دا ده نگیک له قه راخ گوتی را پیی گوت:

«به وانه بلتی لیره که می پشو و بدن، دوا یه لییان پرسیار بکه بو کو ی ده چن.»

لاو چوه سو راغی ئه وان و لئی پرسین بو کو ی ده چن؟ ئه وان گوتیان چه ند رۆژ له مه و به ر ته نیا کیژی شا تیدا چوه. شازاده خاتون خنکاوه و باوه کوو ئه و چۆمه مه له ی تیدا کردوه قوول نه بووه، به لام نه یان توانیوه بیدۆزه وه.» هه مان کات لاو بیستی که ده نگه که به گو تیدا چپاند: «بیتوو بته وی ئیقبال رووت تی بکا له گه ل ئه م پیاوانه وه ری که وه.» لاو له گه ل

ئه وان وه ری که وت و که می له ولاتر گه یشتنه دارستانه کاجیک. له قه راخ رتگه تووره که بییک که وت بوو. ده نگه که به لاوی گوت:

«ئه و تووره که کو نه هه لگره به لکو به که لکت بی.»

لاو بییری کرده وه تووره که بیکی ئاوه ها کو نه و کو نار به که لکی چیی ئه و دیت؛ به لام هه لیگرته وه و خستییه سه رشانی و به پیکه نی نه وه گوتی:

«به لکوو ئه م تووره که عه یامیک به که لکمان بی؛ کی چووزانی.»

دوستانی ئه و گالته یان پی کرد؛ به لام زوو تیکه یشتن ئه م تووره که یه ئاسایی نییه. ئه وان له ریبیرین له به ر خو ره تاوی داغ ماندوو بوون. له ژیر داریک دانیشتن تا کو بریک ماندوو به تی ده ربکه ن و خواره مه نییه که بخون. پیره پیاوی چکو له به گو تی لاویدا چپاند: «به م تووره که یه ئه مر بکه خواره مه نی به له زه ت و شه ری ته تی فینک ساز بکا.» لاو بییری کرده وه پیره پیاو گالته ی له گه لدا ده کا. به لان دیسانیش تووره که ی هه لگرت و چه ند شو لتیکی لی دا و گوتی:

«زۆر زوو چیشته و شه ره تمان بو ساز که.»

له و کاته دا روو داویکی سه یر قه وما؛ میزتیکی گه وره ی پر له خو راکی ره نگا وره نگ حازر بوو. مریشکی سووره وه کراو، گوشتی که بابکراو، تو نگه شه ری ته تی فینک. هه موویان تا کو توانییان خواردیان و خواردیان وه. کاتیک تیر بوون و کشانه وه میز له چا و ون بوو و له جیگایدا تووره که که قوت بووه. ئیستا ئه و سی که سه له سه ر هه لگرتنی تووره که شه ریان بوو. هه رکامیان ده یانه وه یست بو خو یان تووره که که هه لگرن. لاو که دیتی خه ری که ده بیته شه ر گوتی: «من دۆزیمه وه؛ ده یجا حه قی خو مه من هه لیگرم.» ئه وان قسه یه کیان نه بوو؛ به لام دلیان نه ده هات تووره که بیکی ئاوه ها بایه خدار له سه ر شانی لاو سوورا سوور بخوا. ده سا یه کی له وان ده رزی و داوی ده ره ینا و سه ریو شتیکی بو ساز کرد. ئه وان بی خه یال زگ

تیر و به دلیتیکی پر له ئاوات، له حالیکدا گۆرانییان دهگوت و پیده که نین وه پئی که وتن. شهو گه یشتنی. ئەوان له سووچیکی دارستان دانیشتن و ئەمریان کرد چی و بانیان بۆ ساز کا. له کات و ساتدا چی و بانی خاوتن و پراحتیان بۆ هات و له سهریان درێژ بوون، به لام خهویان لی نه ده که وت، ده ترسان یه کی تووره که که بدزی. بهم هۆیه وه بریاریان دا به نۆره بخهون و ناگه داری بن؛ به لام یه کیان رایه کی باشتری دا، بریاریان دا هه موویان جوړیک بخهون که سهریان له سهه تووره که که بی و له م وه زبعه ته دا بیتهو که سیک بیویستایه تووره که که بدزی، ئەوان له خه و به خه بهر دههاتن. ئەو شهوه خهوتن و بهیانی تووره که بهرقه نده بیکی بۆ ساز کردن. دوایه وه پیکه وتن. هه وتوویه کی کیشا تاکو گه یشتنه پاته خت.

له نیو رینگه دا پیای پی بیده نگ به لاوی گوت خاتوو شازاده خنکاوه. سیحریازیکی به دقه ئهوی کیشا وه ته نندووراویکی نیو چۆمه وه. کاتی خۆی پیره پیای جیگه ی خاتوو شازاده ی پینیشان لاو دهات. لاو ده بی پچیتته لای شا و پیتی بلتی ده توانی خاتوو شازاده رزگار بکات.

لاو چوه لای شا و پییگوت ده توانی خاتوو شازاده بدۆزیتته وه. شا که هیوا براو بسوو زۆر شادمان بوو و گوتی بیتهو بتوانی، هه چیت بوی ده تدهمی. پیره پیای له گوتی لاودا گوتی: «تۆ ده بی سی مانگ ماسی سوور بگری. ئەوان رینگه پچ نیشان ده دن.»

لاو ئەو کاره ی کرد. رۆژی دواپی هه موو خه لک له قهراخ چۆمیو کوپونه وه تاکو چاوی لیکه ن لاو چۆن خاتوو شازاده ده دۆزیتته وه. خودی شاش هات تاکو رووداوه که له نیزیکه وه بدینی.

شا ئەمری به خزمه تکاران کرد ئەو شوینه ی خاتوو شازاده ی تیدا خنکا نیشان لاوی بدن. له شوینه دا رووباره که ته نک بوو و په وتیکی کزی بوو، نه ده کرا که سیک له وی بخنکی. ئاشکرا بوو سیحری له کاردایه.

پیره پیای چکۆله گوتی: «ماسییه سووره کان بهاوه رووباره که بزانه بۆ کوئی ده چن». لاو له قهراخ ئاوه که خوار بۆوه. یه کی له ماسییه کان خسته نیو ئاوه که. ماسی جوولاه و بریک پیشتر چوه ژیر گاشه به ردیکه وه. ماسی دووه م و سییه میس چونه هه مان چی. پیره پیای چکۆله گوتی: «سی جار لاقت له عه رزی بکوته و خۆت هه واده نیو ئاوه که، ده زانم بچینه کوئی» لاو ئەو کاره ی کرد و چوه لای گاشه به رد و دیتی له وی کونیکی چکۆله هه یه. به واه یلا خۆی به کونه دا کرد و دیتی ده رگای ئەشکه و تیکه. له وسه ری ئەشکه و ته وه دی که رینگه ی بۆ دۆلیکی سه وزه لان و شینا وه رد هه یه. لاو چوه پیشتر و دیتی له مه ودا بیکی دووردا مالتیکی گه وری به ردینه به رچا و ده که وی. پیای پیره به لاوی گوت:

«باش گوی بده یه. ئەوه مالتی جادوو گه ره و خاتوو شازاده له وی له به ند دایه. دوو هورچی گه وره شه و رۆژ ناگاداری له و ماله ده کن. ئەمر به تووره که بکه بیته پلۆره ی میس هه نگوین و شان هه نگوین و هه وای ده به رده می ئەو هورچانه.»

لاو هورچه کان دیت. زۆر گه وره و درنده بوون. له حالیکدا دلێ زۆر توند لیتیده دا چوه پیشی و پلۆره ی هاویشته به رده میان. پلۆره پر له هه نگوین بوو. به جوړیک هورچه کان له خۆشیا نا نه یان ده زانی چی بکه ن. لاو بیده نگ له بهر ده میان وه رابوارد و چوه نیو کۆشکه وه.

پیره پیای چکۆله گوتی: «لیتره دوو ده رگا هه یه. یه کیان له لای چه په که کللیکی زپینه ی هه یه و یه کیان له لای راسته کللیکی زپینه. ده رکی هه وه ل، قفل بکه با سیحریزه که نه توانی بیته ده ری؛ له پاشان ده رکی لای راست بکه ره وه و خاتوو شازاده رزگار بکه.»

لاو تاکو ده رگای لای چه پی قفل کرد، ده نگه ده نگه گرمه بیکی هه ستا و دیواره کان له رینه وه. دوایه هه لات و ده رکی لای راستی کرده وه خاتوو

شازادهی دیت به پرخسار پیک دلتنه نگهوه له سهر کورسییه ک دانیشتهووه. خاتوو شازاده نهوی دیت ترسا؛ به لام کاتن زانی نهو لاهو بو پزگار کردنی نهو چوو ه شادمان بووه. لاهو گوتی: «دهبی پهله بکهین ئیستا که ههنگوبن تهواو دهبی و هورچهکان سوراعمان دهکن.» دهستی خاتوو شازادهی گرت و بهرهو دهراکهی برد. هورچهکان که سهریان به پهلوره گهرم بوو، ناگیان بهوان نهکرد و نهوان له حساری کوشکهوه چونه دهی. پیره پیایو چکوله گوتی: «به تووره که که بلتی بگه ریتتهوه.»

لاهو تووره که کهی بانگ کردهوه و تووره که هاتهوه نیو دهستی نهو. لاهو به خاتوو شازادهی گوت: «ئهشکهوت تاریک و باریکه؛ به لام مه ترسی، دهستی من بگره. کاتن گه یشتینه ژیر ناوه که چاوه کانت بنوقینه و مهیکه رهوه تاکو له چومه که دهچینه دهی.»

کاتن نهوان گه یشتنه قهراخ چومی، زیاتری خه لک گه رابونهوه بو ماله کانیا. به لام شا لهوی راوه ستابوو و چاوه نواری بوو. نهو له دیتنی کیژده کهی نهونده شادمان بوو که نه دازهی نه بوو. ههوالی باش به خیرایی بلاو ده بیتهوه. خه لکی دهسته دهسته بهرهو لیواهی چومی رایان کرد تاکو خاتوو شازاده ببین. شا مالتیکی گه وره و تووره که زی پیککی زوری خه لاتنی لاهو کرد؛ به لام پیایو پیری چکوله به گوتی لاهو چرپاندی: «ئیستا که دهوله مه ند بووی هویه کی نیسه لیسه بهیننهوه. من ده زانم شا زوری دل پیوهیه تو له گه ل کچه کهیدا زه ماوه ند بکهی؛ به لام تو زور لاهو بو زه ماوه ند کردنت زوو. دهسا له گه ل من وهره با پیکه وه دنیا بگه رین، تاکو گه وره تر و عاقلتر بیی.» لاهو دلی پیوه نه بوو لهوی پرو؛ به لام دهیزانی پیره پیایو چکوله خیری نهوی دهی. جا گوتی دایه قسهی نهو. شا و خاتوو شازاده زوریان تکا کرد بهینیتتهوه؛ به لام نهو قبولی نه کرد. نهو نهوندهی پول بوو که بتوانی فهیتوونی یان نه سپی بکری؛ به لام پیتی خوش بوو به پیمان

سه فهر بکا و هه موو شتی بدینی. بهم سونگه وه وه ری کهوت. سبهینیتی نهو روزه پیاهه پیره پیتی گوت: «خه لکی شاری بهدوای تووه تاکو تووره که کهت لی بدزن. نهو سی کهسه بهوانیان گوتوه نهو تووره که یه چ هه میه تیکی هه یه. له دار، گوپالیک سازکه بهقهیرا تووره که که بی. نیو گوپاله که با خالی و به تال بی و نیوه کهی پر له قه لایی و قورقوشمی تووه بوو بکه و ئیدی له هیچ شتی که مه ترسه.»

لاهو کارهی کرد و گوپاله کهی له تووره که کهدا شاردهوه. روزهی دوایی کاتن به دارستاندا ده رویی تا قمی که هه شاولیان بو برد. پیره پیایو چکوله به گوتی چپاند: «به گوپاله که بلتی بیته دهی.» لاهو کارهی کرد گوپال هاته دهی و کهوته گیانی نهو ریگرانه و کوتانیککی باشی لیدان. نهوان له ترسی گیانیا هه لاتن. روزهی دواتر گه یشتنه گوندیک که لهوی جهن بوو و خه لکی خه ریکی خواردن و گورانی گوتن و هه لپه رین بوون. پیایو پیری چکوله گوتی: «کاتیککی باش گه یشتینه ئیره. نهو سی حریازی منی هاویشتبووه نهو حاله وه لیسه یه. نهو کیژدهی لهو سوچه راویستاهه و نیوچاوان به ندیککی سووری به سه رهویه ده بیی؟ نهوه هه مان جادوو گه ره. بیتهو بتوانی نهو نیوچاوان به نده هه لگری و بیدرینی، من رزگار دهیم.»

لاهو ته ماشای کرد و دیتی کیژیککی جوان له سووچیک ویتستاهه. لاهو چوو پیتی و دهستی کرد به قسه کردن له گه ل نهو تاکو فیکری نهوی خافلاند، به پهله نیوچاوان به ندی له سه ری کردهوه و دراندی. هه مان کات کچه نا هیککی کیشا و له چاو ون بوو. چه ند کهس له لاهو کان پیمان زانی و بهرهو نهو هه شاولیان برد. نهو بهرهو دارستان رایکرد و بوی ده چوو. نهونده هه لات ماندوو بوو. پاشان له سووچیک ویتستا و دیتی پیایو پیککی پیری ریش سپی قه د بلند را دهکات و بهرهو نهو دیت. پیره پیایو هیمای کرد راوهستی و پیتی گوت: «ئیستا ئیدی من ناناسییه وه؟ تو منت رزگار

کرد و من سپاست ده‌کهم.» لاو تیگه‌یشت ته‌وه هه‌مان پی‌اوه پیری چکوله‌یه که نیستا به‌ئندازه‌ی ئاسایی لئ هاتوته‌وه. ئەم پی‌اوه پیره که دل‌تیکی دل‌وئانی بوو بوئی باس کرد که جادووگه‌ری به‌دفعه‌ری گرتوو و زبندانی کردوو و هیتی ته‌و یانی هه‌مان نیوچاوان به‌ندی سوور له ده‌ستی ئەم دایه و ئیدی پیوستی ناکات خوئی حه‌شار دات و بریاری وایه به‌و گۆپاله ته‌وه‌نده له جادوو‌بازی به‌دفعه‌ی بدات تا‌کو بزانی ته‌و خاتوو شازادانه‌ی به‌گشتی مال و سامانه‌وه له ده‌ستی ته‌ودا یه‌خسیرن له کوپن و بیتوو بتوانی ته‌وان بدوژیتته‌وه به‌شیک له مال و سامانه ده‌که‌نه خه‌لات. دوایه پیر و لاو چیشتیکی باشیان خوارد و خه‌وتن.

رۆژی دوایی پی‌اوی پیر ئەم‌ری به‌گۆپال کرد تا‌کو جادوو‌باز که بکوئ. گۆپال ده‌ستی کرد به‌کوئانی جادوو‌باز. جادوو‌باز هاواری ده‌کرد و تکای ده‌کرد ده‌ستی له کوئ که‌نه‌وه. پی‌اوی پیر ده‌ستووری دایه تا‌کو ته‌و سئ خاتوو شازاده و مال و سامانه‌که‌یان بگه‌رینیتته‌وه؛ به‌لام جادوو‌بازی به‌دفعه‌ی گوئی سه‌ده‌ها سال له زه‌مانه‌وه که ته‌وانی یه‌خسیر کردوو تیپه‌ریوه و ته‌و وه‌بیری نایه‌ته‌وه ته‌وانی له کوئی زبندانی کردوو. پیره پی‌اوی دیسانه‌که ئەم‌ری به‌گۆپال کرد تا‌کو جادوو‌باز بکوئ. جادوو‌بازی به‌دفعه‌ی خیرا جیتیگی زبندانی کردنی خاتوو شازاده‌کانی گوئ. پی‌اوه پیره و لاو، جادوو‌بازیان له تووره‌که‌یه‌ک کرد و ده‌رکی تووره‌که‌یان به‌ست و ته‌ویان له‌سه‌ر به‌رده‌له‌دیری‌که‌وه شو‌ر کرده‌وه و خو‌یان ساز کرد تا‌کو برۆن بو ته‌و شوینه‌ی خاتوو شازاده‌کانی له‌وئی زبندانین؛ به‌لام ریگا زۆر دوور بوو. پی‌اوی پیر تووره‌که‌که‌ی به‌شکلی مه‌نجه‌لیکی گه‌وره‌ده‌ره‌ینا و دوو بالیشی بو ساز کرد. ته‌وان سوار بوون و مه‌نجه‌له‌که‌ه و حه‌وا که‌وت. چهند شه‌و و رۆژ سه‌فه‌ریان کرد. مه‌نجه‌ل له ولاتانیکی زۆره‌وه تیپه‌ری بوو و هه‌روه‌ها خوارده‌مه‌نیشی بو جیبه‌جی ده‌کردن. له ئاکامدا رۆژی‌یک پی‌اوی پیر ئەم‌ری به‌مه‌نجه‌ل کرد بنیشیتته‌وه. مه‌نجه‌ل نیشته‌وه. ته‌وان ولاتیکی زۆر

جوانیان دیت پر له گۆل و دار و له نیوان داره‌کاندا که‌له‌وایه‌کیان دیت.

پی‌اوی پیر مه‌نجه‌له‌که‌ی وه‌ک تووره‌که‌ لی‌کرده‌وه و به‌ لاوی گوئ:

«تۆ ده‌بی به‌ته‌نی برۆیه نیو کۆشکه‌وه و من ناتوانم له‌گه‌لت بیتم.» له‌پاشان خیزی بن دیواره‌ی رووخوا‌یگی لادا و ده‌ری‌بجه‌بی‌یک ده‌رکه‌وت. ده‌ری‌بجه‌که‌یان کرده‌وه له ژئیریدا ریزه‌ پلی‌کانیکی لئ بوو. پی‌اوی پیر په‌پوله‌ییکی گرت و له سه‌ندوو‌قیکی هاویشته و به‌لاوه‌که‌ی گوئ: «ها‌توو ویستت خاتوو شازاده‌کان بناسی و یه‌کیان هه‌لبژیری، ئەم په‌پوله هه‌لاوه؛ بو‌لای هه‌رکامیان چوو هه‌مان هه‌لبژیره.» لاو له پلی‌کان رویشته خواری و خوئی له دالانیکی تاری‌کدا دیت. رۆیی و رۆیی تا له ئاکامدا تیشکیکی به‌رچاو هات. رویشته‌ی پیشتر و دیتی له‌وه‌سه‌ری دالاندا باخیکی جوان به‌رچاو ده‌که‌وئ و له نیوه‌ی‌راستیدا کۆشکیکی گه‌وره‌ی تیدا‌یه. پی‌اویکی ریش سپی له‌به‌ر ده‌رکی کۆشک ویستابوو و گوئی: «کو‌رم! وه‌ره‌ پیشی و ئیقبالی خۆت تا‌قی که‌وه. بیتوو بزانی کام له‌وه‌سئ خاتوو شازادانه‌ی لاوتره و له‌گه‌ل‌کوو ده‌ستی بگری، هه‌مووی ته‌وانه‌ی له‌م کۆشکه‌دا له‌خه‌وی جادوو‌دان وه‌خه‌به‌ر دین، ده‌نا بو‌خۆشت خه‌وت لێ‌ده‌که‌وئ.»

لاو ته‌و مجری‌یه‌ی له‌با‌خه‌لیدا بوو ده‌ری هینا و وه‌دوای پی‌اوی پیر که‌وت. ته‌وان له‌چهند هۆده‌ تیپه‌ری‌ین و گه‌یشته‌ هۆده‌یه‌ک که‌سئ کچی جوان له‌سه‌ر سئ ته‌خت خه‌وتوو بوون.

لاو ته‌ماشای ته‌وانی کرد؛ به‌لام نه‌ده‌کرا بزانی کامیان لاوترن. ته‌و په‌پوله‌که‌ی هه‌لفراند. په‌پوله‌هه‌لفری و له‌سه‌ر ته‌ختی نیشته‌وه. لاو زوو چوو هه‌پیشی و ده‌ستی خاتوو شازاده‌ی گرت. خاتوو شازاده‌ی چاوی کرده‌وه و به‌سه‌رسوپرمانه‌وه ته‌ماشای ده‌وربه‌ری کرد. کاتی لاوی دیت شادمان بوو و گوئی:

«تۆ لایوئیکى ئازای؛ تەلسمى ئىمەت شکاند و ئىمەت پزگار کرد. سەرباقى خوشکەکانیش لە خەو ھەستان و سپاسى لاویان کرد و پیکەو ھە لە کۆشک چوونە دەر. لە کۆپەرە پێشکەو ھە پزۆشتن و گەیینە دالائىکى تارىک. چوونە پێشى؛ بەلام کاتى گەیشتنە ئەو جىبەى دەبايە پلىکانى بايە، تەماشایان کرد چ پلىکانى لى نىبە. زۆر نارەحەت بوون، بەلام بەزۆر و زەحمەت لە دیواری ئەشکەوت سەرکەوتن و چوونە دەرى و دىتيان (مندالەکان فیکر دەکەن چىیان دیت؟) لە جىگەى کەلاوھەکان کۆشکىکى جوانیان دیت و لە پشت کۆشکەش شارىکى دیکە بوو. ھەر لەو کاتەدا پىاو پىر ھاتە پىشوازییان و بەخىرھاتنى کردن و دەستى لاوی گرت و بردیە قەراخ زىبەکى چووکە - زىبەکە ئاویکى روون و گەشى تىدا بوو - ئەو بەلاوھەکى گوت:

«خۆت لە ئاوەکەدا تەماشای بکە و بدینە چ ئال و گۆرپىکت بەسەردا ھاتووە.»

لاو تەماشای کرد و دىتى قىیافەى زۆر جىددى و بەئەزموون بوو. پىر گوتى: «تۆ لەگەڵ خاتوو شازادەى لاو زەماوھند بکە. ئەمە دوایین کارە کە توورەکەى جادوو پۆ تۆ دەکات. ئەم کۆشکە ئى تۆبە و خاوەنەکەى تۆ. منبىش وەدووی کارى خۆم دەکەوم. ھىوادارم وەلامى چاکەى تۆم بەچاکى داىبىتەو.»

ئەمەى گوت و لە چا و ن بوو. لاویش لەگەڵ خاتوو شازادە زەماوھندى کرد و بەخۆشى و کامەرانى لە کۆشکدا دەژيان؛ تا ئەو پزۆھى شا مرد و لاو بەجىبى ئەو بوو بە شا.

شازادهی به نهمه گ

شا سځ شهو و سځ رۆژ له دارستاندا وټلان بوو. رۆژى چوارهم ههمان پيره پياو له بهردهميدا قوت بووه و گوتى: «ئىستا مهرج دهبهستى خهلاتى من بدهى؟».

بهلام شا كه پياويكى توسن بوو قهبرولى نهكرد و ههمديسان له دارستاندا بهدهورى خويدا خولاوه تا له ماندوو بهتيدا له پى كهوت و بهسهر عهزدا پان بووه و فيكرى كردهوه ههر لهوى دهمرى. ديسانهكش كابر پيره - كه جادوو بازيكى بهدفر بوو - لى قوت بووه و گوتى: «ئهم سهگه نهوهنده بو تو بايه خداره كه دهتهوى گبانتي فيدا كهى؟ بيتوو نهو كارهى پيت دهليم بيكهى بهساخى دهگهيهوه مالى.» شا گوتى: «ئوهوى بتهوى دهتهدى، بهوان شهرت ريگهم پى نيشان دهى.» هيشتا ئهم قسهى تهواو نهكردبوو كه ديتى له قهراخ دارستان راكشاهه و كوشتكيك له دوروهه دياره، ههستا و بهرهو كوشتك رۆيى؛ بهلام له بهدئيقباليدا ههوهل شتتيك كه ديتى كوره چكۆله كهى بوو كه له باوهشى قهرواشه كه ياندا بوو. شا ترسا و هاواري كرد ئه و منداله له بهر چاوى دور كه نهوه. تازه نهوده مه سهگه هاته پيشى و كلكى بو خاوه نه كهى راوه شاند؛ بهلام شا تووره بوو و ههميه تىكى پى نه دا. كاتى توورپى شا دامركا، ئهمرى كرد كچه چكۆله كهى كابر ديهاتيهه ك بين بو كوشتك و گه و رهى كه ن و له بريدا كوره كهى نارده مالى كابر ديهاتى. سالتىك تىپه رى و سىحربازه كه هات بو كوشتك. ئه و به هيچى نه زانى و فيكرى كردهوه كچه چكۆله كچى شايه. كچهى هه لگرت و بردى. شاش زور خوشحال بوو كه ديتى سىحربازه كه به هيچى نه زانيوه.

سالانىك تىپه رى. شازاده گه و ره بوو و گه راهه بو كوشتكى باوكى؛ بهلام كاتى ئه و به سه رهاتهى بيست و زانى كه سىكى ديكه يان به جيگه كهى نه و قوربانى كردهوه و ده بى نه زره به و جه زره بهى كيشايى، پى ناخوش بوو و

سالىانى پيشوو، پاشاى ولاتىكى دور - كه بو راهه چوو بووه دارستان؛ ريگه كهى ون كرد. ئه و بو ههر لايهك ده چوو تاكو كوپره ريگهك بدوزيته وه؛ بهلام نه يده توانى. ئىدى ماندوو و هيو براو ببوو كه له ناكاو پياويكى پير له بهردهمى پهيدا بوو و پى گوت:

«لهم دارستانه دا به شوين چيدا دهگه رى؟ ليره هيچ شتتيك نيهه بيجگه له جر و جانه و هرى درنده.» شا گوتى: «من ريگهم ون كردهوه و له ريگه يهك دهگه رىم تا له دارستان بچمه ده رى.» كابر پير پى گوت: «من يارمه تيت ددهم بهم مهرجهى به لىم پى بدهى كاتى گه يشتبه وه مالى، هه وهل شت كه چاوت پى كهوت بيدهى به من.»

شا بىرى كردهوه و گوتى: «هه وهل شت كه له گه رانه و هدا بو مالى ده يدينم، سهگه به وه فاكه مه؛ بو ده بى نه و سهگه بدهم به تو؟ بوخوم دهگه رىم و ريگه ده بينمه وه.» له گه لكوو ئهم قسهى كرد پيره پياو له چاوان ون بوو.

به‌لینى دا ئەو كیژە بدۆزیتەوه و رزگارى بكات. رۆژتیک لیباسى خەلکی دیتەتای لەبەر کرد و توورەكە نۆكیتی بەشانی دادا و رووی کردە دارستان. لەوئ دەستی کرد بەشین و گریان: ئەى هاوار لەم دارستانەدا ون بووم، ئای بۆكەسێك پەیدا بێ و رینگەم پێ نیشان بدا. لە هەمان وەزبەتدا پیاویكی پیر دەرکەوت كە ریشیكی درێژى بوو. پیاوی پیر سالاوی لە شازادە کرد و گوتی: «من رینگە دەزانم و تۆ لەم دارستانە دەر باز دەكەم بەو مەرجەى لە جیگەیدا خەلاتیكى باشم بدەیهى». شازادە گوتی: «دیتەتایەكی هەژاری وەك من چى هەیه بیدا بەتۆ؟ تەنانەت ئەم لیباسەى كە دەبیینى لەبەرمدايه، خاوەن كارەكەم پیداویم تاكو لە كاتى بەخاك ئەسپاردنى پوورمدا كە بەم زوانە مردووە لەبەرى كەم». سیحربازەكە پرسى: «بەلام توورەكە كەت دەلتی قورسە، چت لە نیویدايه؟» شازادە وەلامى داوه: «بړتیک نۆكە. دەبێ بیبړتیم. داب و نەربت وایه لە میوانەكان بە «لەبلەبى» میوانداری بكری. پوورم ئەوەندە هەژار بوو كە من لێپرام ئەم نۆكە لە خاوەن كارەكەم وەرگرم و لە بریدا رۆژتیکى كار بۆ بكەم؛ بەلام ئیستا رینگەكەم ون كردوو». سیحرباز گوتی: «من رینگەت پێ نیشان دەدەم، لە بریدا دەبێ كارم بۆ بكەى؛ قەبوولی دەكەى؟» شازادە گوتی: «بۆ من تەوفیری نییه بۆ كێ كار بكەم. ئەوەندەى لە یادمه هەمیشە كارم كردوو. ئیستا پێم بلێ چەندەم دەدەیهى؟» جادووباز گوتی: «دوو وادە چیشتى گەرم لە رۆژدا، حەوتوو دوو جاریش گوشت و هاتوو بتنیرم بۆ جیگەى دوور رۆن و ماسیشت دەدەمى. لیباسیشت دەدەمى. پەلە زەویەكیشت دەدەمى كە چیت ویست تینیدا بچینی.»

شازادە گوتی: «قەبوول دەكەم. بەخاك سپاردنى پوورم بەبێ منیش جیبەجێ دەبێ؛ لەگەلتدا دێم.» پیاوه پیره و شازادە وەرپێ كەوتن. پیاوه پیره قسەى دەكرد و پیدەكەنى و ئاگادار نەبوو كە شازادە نۆكەكە لە توورەكە دەر دینى و بەعەرزیدا دەپړتینى. ئەوان شەوئ لە دارستان خەوتن و

بەیانى هەمیسان وەرپێ كەوتن. كاتى خۆرئاوا گەیشتنە بەردپێكى گەوره، كابرا پیره ورد لە دەرووبەرى روانى و لە پاشان سێ جار لاقى لە عەرز كوتا، گاشە بەرد لاچوو و رینگەیهك بەبن عەرزیدا دەرکەوت. پیره هیمای لە شازادە کرد بەدوایدا پروات. هەموو جیبەك تارىك بوو. وا بەزەیندا هات رینگە دەگاتە بن عەرزى. بەلام پاش ماوه پێك سۆبەكى كز دەرکەوت. بړتیک چوونە پێشتر، هەوا روون بۆوه و گەیشتنە دارستانىك؛ بەلام ئەو سۆبە نوورى خۆر یا مانگ نەبوو. زەوى و دار و مەل هەموو جوړتیکى دیکە بوون. لە هەموو شتى خەراپتر بیدەنگییهك بوو كە هەموو جیگایىكی داگرتبوو. بالندە لەسەر دار نیشتبوون؛ بەلام دەنگیان لێوه نەدەهات. ئاو بەرووباردا دەرۆبى؛ بەلام دەنگى نەبوو. باى دەهات؛ بەلام وسكوت و بیدەنگ. پیرهش وشەپێكى قسە نەدەكرد و كاتى شازادە هات قسە بكات، دەنگى دەر نەهات. ئەوان هەر وا دەرۆبینه پێشنى. لە ناكاو دەنگێك بەگوتى شازادە گەبى، لەوه دەچوو رەوه ئەسپێك لە دوورەوه برۆا. پیره گوتی: «خەریكەن لە مووبەق حەلیم ساز دەكەن. ئەمە دەنگى گەنم ورد كردنه.» دیسانەكە رۆبینه بەرەوه، شازادە دەنگى سەدان مشارى بەگوتى گەبىشت كە دەتگوت پێكەوه دار دەپرنەوه. پیره گوتی: «ئەمە دەنگى خاتوونى گەوره، دایه گەورهى منە كە لە خەودا خوڤه خوڤه دهكا». دیسانەكە چوونە پێشتر و شازادە مەزرای پیرهى دیت كە زۆر گەوره بوو. پیره بەدەنگىكی پر لە هەرەشه بەشازادەى گوت: «دەبێ زۆر بەهۆش و گۆش بى، لێره بەولاه دەبێ بەیاسای ئیره هەستى و دانیشى؛ دەنا زۆر خەراپ تەمى دەكرى. یهكێ لەم یاسایانە بیدەنگییه. دەبێ زبانت راگرى.»

ئەوان چوونە نیو مالى و شازادە كیژتیکى جوانى دیت و بەزەینیدا هات: «دەبێ ئەمە كیژى پیره بیت». كچه چى نەگوت و خەریكى رێك و پێك كردنى مێز بوو. كاتى مێز ساز بوو چیشتى هینا. دوايه رۆبىشت و لە

سووچیک دانیششت و خهریکی گورهوی چنین بوو و بپرای بپر ته ماشای شازادهی نه کرد. له دایکه گورهوی پیره نیشانیکی نه بوو. پیره هممو خواردهمینی سهر میزه کهی خوارد. - به قهده رای به شی چند کهس ده بوو - به وانیشی گوت: «بن مه نجه له که خاوین که نه وه و بیکرتین، نه وندهی پیوه ماوه نیوه تیر کات. نیسکه کان بدن به سه گه که.» شازاده دلته نگ بوو؛ چونکه عاده تی نه بوو پاشماوهی خه لک بخوات، به لام چاری نه بوو. نه و کچه له سهر میزه دانیشستن و نه وندهی تیکوشا له گه ل کچه قسه بکا. کچه به نیگا تیی گه یاند: باش وایه بیده نگ بی. پیره له قهراخ کوچکاور دانیشتبوو و ته ماشای نه وانی ده کرد. کاتی شازاده له خواردن کشاوه، پیره رووی تی کرد و پیتی گوت: «دوو رۆژت مؤله ته تا کو ماندوویی له شت ده رکهی؛ به لام دووسبهی وه ره لای خوم تا کو پیت بلیم ده بی چی بکهی؟ نیستا پرۆ بخه وه. نه و کیره هوده کهت پی نیشان ده دا.»

شازاده ده بیه ویست شتیکی لی بپرسی؛ به لام پیره به تووره بییه وه سوور بووه و گوتی: «قسه بکهی زیانت ده برم. چما پیم نه گوتووی ده بی لیره لال بی و تا شتیکیان لی نه پرسیمی قسه نه کهی.» شازاده حالی بوو کچه به چاو هیمای بو ده کات وه ری که وی. به خووی وت: «نه و کیره چ له پیره ناچن. هم کچیکی جوانه و هم دلکی دلوانی هیه. حه یف و خه سار که باو کم نه و کچهی دا بهم پیره به دفه ره.» نه و شه وه شازاده خه وی لی نه ده کهوت و کاتیکیش خه وی لیکهوت خه ونی سامناکی ده دیت و دایه له بهر هاوشالی مه ترسی دابوو و کچه ده هاته یارمه تی و رزگار کردنی. به یانی - که له خه وه ستا - دیتی کچه خهریکی کاره. له پاش نیوه رۆژه خواردن بریک له باخ و مه زادا گه را؛ به لام سهری سوورما که - خاتوونی گه وه - دایه گه وهی پیرهی نه دی. له هۆلدا نه سپیتی سپی لی بوو، له ته ویله دا گایه کی رهش و گولکیکی سهر سپی. له کولانه مریشکه وه دهنگی که له شیر و قاز و مراوی ده هات. نیوه رۆ و شه ویش چیشته هه

وهک شه وی پیشوو بوو. هه مان پاشماوهی چیشتی پیره؛ به لام شازاده ده دیتوانی نه مانه تا قهت بیینی، نه و شتهی تا قه تی نه ده یینا قسه نه کردن بوو. رۆژی دوایی چوه لای پیره تا کو بزانی کاری سبه یینی چیه. پیره گوتی: «سبهی کارت ناسانه. نه و داسه هه لده گری و بو نه سپه سپی گیا ده ووری و ته ویله کهش خاوین ده که یه وه؛ به لام بیتهو تا خوری نه سپه خالی بیت یان ته ختی عهرزی ته ویله پیس بیت، گیانت ده کیشم.»

شازاده بیری کرده وه به لی نه و داسی به دهسته وه نه گرتوه و ته ویله ی خاوین نه کردو ته وه، به لام له راستیدا کاریکی زور چه توون نیبه. شه وی کاتی خه وتن که ده بیه ویست بخه وی، کچه پی به په نجه لی نیبک بووه و پرسیری کرد: «سبه یینی ده بی چی بکهی؟» شازاده گوتی: «کاریکی ناسانه. ده بی بریک تالف بو نه سپه سپی بدوورم و عهرزی ته ویله کهی خاوین که مه وه.»

کیره گوتی: «بوت به داخه وه م لاوژ! نه م نه سپه سپیه که سی نیبه بیجگه له هه مان خاتوونی گه وه. نه و نه ونده تالف ده خوا که بیست که سیش ناتوانن تالی نه و جیه جی کن. ده که سی به هیز و زورداریش ناتوانن ته ویله که خاوین که نه وه. تو هیزی نه م کارهت نیبه باش وایه گوی له من بگری. جا جوان گویم بو رادیره و گویم ده یه. سبه یینی کاتی تالف بو نه سپه ده بهی، چه له مه داریک و هالفه ییک ته نافیس له گه ل خوت به ره. کاتی نه سپه له تووی پرسی: نه م چه له مه و ته ناهت بو چیه، به و بلتی ته ناهت بو نه وه یه ده مه سستی پی ساز کم که تو زور نه خووی و چه له مه ش ده خه مه ملتوه تا کو ته ویله پیس نه کهی.»

کیژ نه مه ی گوت و خیرایه کی رۆیی. شازاده سبه یینی داسی هه لگرت و بریکی تالف رنی و هاویشتیبه به رده می نه سپه. کاتی رۆیی و گه راوه، دیتی نه سپه هممو تالفه کهی خواردوه و عهرزی ته ویله شی نه ونده پیس

کردووہ کہ دە کەسەش ناتوانن خاوینی کەنەوہ. تازە ئەو کاتە زانی ئەو کێژە چەندە عاقلە. تەناف و چەلەمەمی ھەلگرت و چوو بۆ تەویلە. ئەسپە پرسەبەری کرد: «بەم تەناف و چەلەمەمی دەتەوێ چی بکە؟» شازادە گوتی: «شتیکی گرینگ نییە. بێتوو زۆر بخۆی و تەویلە پەس بکە بەم تەنافە دەست دەبەستم و ئەم چەلەمەمەش دەھاوێ ملت.» ئەسپە ئاخێکی ھەلکیشا؛ ئیدی نە ئالفی خوارد و نە تەویلەمی پەس کرد. کاتی نیوہەرۆ پیرە ھاتە تەویلە و دیتی ھەموو شتی بەرێ و جێیە. سەری سوورما و گوتی: «تۆ بۆخۆت پیاویکی مدربکی یان کەسیک یارمەتیت دەدا؟»

شازادە گوتی: «کەسیک یارمەتیم نادا، بێجگە لە ئەقلی ناقسی خۆم.» پیرە زۆر توورە بوو؛ بەلام چی نەگوت و لە تەویلە رووییە دەری. کاتی خۆراوا شازادە بانگ کرد و گوتی: «سەبەینی کارێکی زۆرت نییە، ھەر مانگا رەش بدۆشە، بەلام بێتوو دلۆبی لە شیرەکەمی برژی دەتکوژم.» شازادە بیری کردووە ئەمە کارێکی ئاسانە. دەستەکانم بەھێزن و شیر دەدۆشم. جا مەگەم پیرە پیلانیکی کیشابێ. شەوێ کە دەبەھوویست بخەوێ کێژە ھاتە لای و کاتی زانی دەبێ سبەمی چی بکا، گوتی:

«بۆت بەدابخووم! کاتی شیرێ ئەم مانگایە سەر و خوار دادەرۆی، ئیدی ناویستی و لەسەر عەرزێ جوگە لە شیر شۆراوگە دەکات؛ بەلام مەترسە من لێرەم و یارمەتیت دەدەم. بەیانی کە چووێ سۆراغی مانگا رەش مەنقەلێک پەر لە رەژی ئاگرین و گاز ئەنبووریک لەگەڵ خۆت بەرە و کاتی گەشتییە ئەوێ فوو لە رەژییە کە بکە و بێگەشتینەو و گاز ئەنبوورەکەش بنێ نێو ئاورەکە» دواوە پیتی گوت بەمانگاکە چی بلی و روویی. سبەمی بەیانی کاتی خۆر ھەموو جێیەکی رووناک کرد شازادە بەدەستووری کێژەمی کرد و لەپاشان چوو بۆ تەویلە. مانگا کاتی ئەوی دیت پرسی: «ئەم ئاگر و گاز ئەنبوورەت بۆ چییە؟»

شازادە گوتی: «شتیکی گرینگ نییە. ئەنبوورەکە داغ دەکەم. بەمنیان گوتووە بەعزە گیاییک بەدەفرن و ئازارییان ھەیە. من چارەسەرکردنی ئەم کارە دەزانم. شیرەکە دەدۆشم، بێتوو لە دواوە شیرێ نەویستی بەم ئەنبوورە داغە گوێکی مەمکی دەگرم تا شیرەکەمی بویستی.» مانگا رەش تەماشای کرد و ئاخێکی ھەلکیشا. شازادە مەردۆشی بردە پێشی و شیرەکەمی دۆشی بێ ئەوێ دلۆبە شیریک زایە بێ. سەعاتی دواتر سەر و کەللەمی پیرە قوت بوو و بەوردی تەماشای دەورو بەری کرد بزانی شیرەکە رێژاوەتە عەرزێ یان نا؛ بەلام چی نەدی. پیرە گوتی: «تۆ خۆت زبەرەکی یان کەسیک یارمەتیت دەدا؟» شازادە گوتی: «کەسیک یارمەتیم نادا بێجگە لە ئەقلی ناقسی خۆم.» پیرە لە توورەییاندا سوور ھەلگەرا؛ بەلام چی نەگوت. کاتی ئیوارە بەسەرداھات بەشازادەمی گوت: «باقەبەکی چکۆلەمی ئالف لە دەرکی تەویلەمی، دەبێ بەیانی بیھاوینە مالمەو؛ بەلام بێتوو چلە پووشیکی چکۆلەمی بەجێ بیتی وای بەحالت.» شازادە بەزەبێیدا ھات ئەم کارەیان بەراستی ئاسانە. ئالفەکە دەکەمە سەر عەرپە و ئەسپە دەبیاتەو مالمی. بەلام کاتی کچە ھاتە دیتی و کاری سبەمی ئەوی زانی پیتی گوت: «ئەو فیلی لێ کردووی. بێتوو تەواوی خەلکی دی حەوتوویی کار بکەن ناتوانن ئەم کارە تەواو بکەن. لەگەڵکو باوہشیک ئالف ھەلگری، کۆماییک ئالف لە جیتی قوت دەبیتەوہ. دەسا گوێ بگرە چ دەلیم. بەیانی زوو ھەستە، ئەسپە سپی لە تەویلە بێنە دەری تەنافیکی ئەستور پەیدا کە. تەنافەکە لە دەوری ئالفەکە بێستە و خۆت برۆ سەر ئالفەکە و بێتۆ: پیک دوو سی چوار. ھاتوو ئەسپە لە تۆی پرسی چی دەژمیری؟ ئەو شتەمی پیت دەلیم بیلێ. کێژ شازادەمی فیر کرد چی بلی. بەیانی شازادە زوو لە خەو ھەستا ئەسپە سپی کیشا دەری و تەنافیکیشی دیتەوہ. سواری ئەسپە بوو و چوو بۆ مەزرا و دیتی ئالفەکە باقەبەکی چکۆلە نییە؛ بەلکو خەلوار خەلوار ئالف رێژاوە و ھەرچەندە باری بکەن تەواو نابن. ئالفەکەمی بەست و

له پشتی ئه سپه‌ی توند کرد و چووه سه‌ر ئالف و دهستی کرد بهژماردن. ئه سپه‌ی پرسی: «چی دهژمیری؟» شازاده گوتی: «ئه‌و گورگانه دهژمیرم له کونه‌که‌یان دینه‌ی ده‌ر، تا ئیستا ده‌ دانهم بژاردوو.» ئه سپه‌ی که ئه‌مه‌ی بیست به‌په‌له‌ به‌ره‌و مال‌ رایکرد و هه‌موو ئالفه‌که‌ له‌ نیوه‌راستی هه‌وشه‌یه‌. شازاده‌ش له‌ قه‌راخ ئالف ویتستاوه‌.

کابرا توورده‌ بوو و گوتی: «تۆ خۆت مدیریکی یان که‌سیک یارمه‌تیت ده‌دا؟» شازاده گوتی: «چ که‌سیک یارمه‌تیم نادا بیجگه‌ له‌ ئه‌قلی ناقسی خۆم.» پیره‌ سه‌ری راوه‌شاند و له‌ ژیر لیورا ده‌ستی کرده‌ بۆله‌ بۆل و رۆیی. لای ئیواره‌ شازاده‌ی بانگ کرد و پیتی گوت: «به‌یانی ده‌بی گوتیلکی سه‌ر سپی به‌ری بۆ له‌وه‌ر و هیج نه‌قه‌ومئ. شازاده‌ به‌فیکریدا هات: ئه‌مه‌ هیج نییه‌، من ده‌توانم گارانێ گوتیه‌که‌ بله‌وه‌رینم و چ نه‌قه‌ومئ. به‌لام شه‌وی که‌ کیژ ئه‌وی دیت پیتی گوت ئه‌م کاره‌ چه‌توونه‌، ده‌بی بزانی چۆنت پیتی ده‌لیم و وابکه‌ی تاکو گوتیه‌که‌ت بۆ ئاگادار بکری. شازاده‌ جوان گوتی دایه‌ و به‌یانی به‌پیتی ئه‌م‌ری که‌چه‌ ته‌نافیکی هاوریشمی له‌ گه‌ل خۆیدا برد بۆ مه‌زرا و لاقی چه‌پی گوتیلکه‌که‌ی به‌لاقی چه‌پی خۆیه‌وه‌ به‌ست. گوتیه‌که‌ وه‌ک سه‌گیکی به‌ئه‌مه‌گ له‌ لای دانیش و تا ئیواره‌ نه‌جوولاه‌و. ئیواره‌ که‌ گه‌رانه‌وه‌ بۆ مالێ پیره‌ له‌ تووریه‌بیدا شیت ببوو. قسه‌کانی جارانی به‌شازاده‌ گوت و تووره‌که‌ گه‌مئیکی دایه‌ و پیتی گوت: «به‌یانی من کاریکم به‌تۆ نییه‌. به‌لام ده‌بی ئه‌مشه‌و ئه‌م گه‌مه‌ بچینی و ئاوی ده‌ی تاکو شین بن و باش ره‌سیده‌ بن. پاشان بیاندروویه‌وه‌، بیانکوتی. بیانکه‌یه‌ ئارد و شیرینی پیتی ساز که‌ی. به‌یانی که‌ له‌ خه‌و هه‌ستام ده‌بی بۆ به‌رقه‌ند کولیره‌ و شیرینی داغ ساز بی.»

شازاده‌ وای دانا ئه‌م کاره‌ جیه‌جی نابی و ئه‌مجار ناتوانی بیکا و ده‌کوژی. زۆر ئالۆز بوو. که‌چه‌ی که‌ دیت پیتی گوت پیره‌ چی پیتی گوتوو و

ئه‌مجاره‌ ریگه‌ی ده‌ربازبوونی نییه‌. خۆی پیتی ناساند که‌ شازاده‌یه‌ و بۆ رزگارکردنی ئه‌و هاتوو. به‌لام کیژ نه‌ تاجوب ما و نه‌ نارحه‌ت بوو. به‌شازاده‌ی گوت ئه‌مشه‌و ئه‌م تووره‌که‌ گه‌مه‌ هه‌لگره‌ و بیبه‌ بۆ ده‌رکی کولانه‌ مریشک که‌ له‌و سه‌ری مه‌زرایه‌. له‌وی جنۆکه‌ گه‌لیک کۆ بوونه‌ ته‌وه‌ خزمه‌تکاری ئه‌م پیره‌ پیاوه‌ن. هه‌موو قسه‌کانی پیره‌یان وشه‌ به‌وشه‌ بۆ باس بکه‌ و ئه‌مه‌ش بلێ بیستوو نه‌توانن ئه‌م کاره‌ بکه‌ن ده‌بی له‌ گه‌وره‌ی ئیوه‌ که‌ له‌ سووچیکی دارستاندایه‌ که‌لک وه‌رگرم. ئه‌وان زۆر له‌و ده‌ترسین و خاترجه‌م ئه‌و کاره‌ ده‌کهن. شازاده‌ ته‌واوی ئه‌م کارانه‌ی به‌وردی جیه‌جی کرد و خه‌وت. به‌یانی که‌ پیره‌ له‌ خه‌و هه‌ستا، دیتی کاسه‌بیک شیرینی داغ له‌ قه‌راخ ته‌خته‌که‌ی دانراوه‌. شازاده‌ی بانگ کرد و گوتی: «من متمانم هه‌یه‌ که‌سیک یارمه‌تیت ده‌کا، به‌لام گرینگ نییه‌. من سبه‌ینێ کاریکم پیت نییه‌. مه‌گه‌م، به‌یانی راموه‌شین و وه‌ره‌ ژوور سه‌رم و هه‌لم ئه‌ستینه‌.» شازاده‌ تاجوب ما که‌ ئه‌مه‌ چ کاریکه‌؟ ئه‌مه‌ی بۆ که‌چه‌ گتیاوه‌. کیژ گوتی: «ئه‌م جادوو‌بازه‌ به‌دفعه‌ره‌ خه‌یالی هه‌یه‌ بتخوا. به‌یانی که‌ ده‌چی بۆ لای بیل ئاسنیکیش له‌گه‌ل خۆتدا به‌ره‌.»

به‌یانی شازاده‌ بیل ئاسنیکه‌ی هه‌لگرت و به‌ده‌ستووری کیژ له‌ کووره‌دا داغی کرد تا ره‌نگی سوور هه‌لگه‌را. چووه‌ لای پیره‌ و هه‌لیستاند. کاتی پیره‌ گوتی ده‌ستم بگره‌ با هه‌ستم، شازاده‌ له‌ بری ده‌ست بیل ئاسنه‌که‌ی بۆ درێژ کرد. پیره‌ که‌ بیله‌که‌ی دیت گوتی: «من حال‌م چاکه‌ و بۆخۆم ده‌توانم له‌ جیگه‌م هه‌ستم. ئه‌مرۆ ده‌مه‌ه‌وی هه‌والیکی خۆشت به‌دمئ. من ده‌زانم ئیوه‌ ئه‌م دووانه‌ یه‌کترتان خۆش ده‌وی. ده‌مه‌ه‌وی جه‌ژنیکه‌ی گه‌وره‌تان بۆ ساز که‌م تاکو زه‌ماوه‌ند بکه‌ن.»

شازاده‌ زۆر شادمان بوو. به‌چه‌شنیک که‌ ده‌به‌ه‌ویست له‌ شادمانیدا وه‌ هه‌وا که‌وی و هه‌لفری و هاوار بکات؛ به‌لام وه‌بیری هاته‌وه‌ پیره‌

دەنگەدەنگی پێ ناخۆشە. هیچی نەگوت تا شەوئ. شەوئ کە کێژە ی دیت رووداوەکە ی بۆ باس کرد. بەلام بە پێچەوانە ی چاوەنوازی خۆی دیتی رەنگی کێژ لە ترسان سپی هەلگەرا. کێژ گوتی: «پیرە زانیویە من یارمەتیت دەکەم، بەتەمایە من و تۆ پێکەو بەکووژئ؛ دەسا دەبێ رابکەین. بەلام جارێ تۆ بچۆ و بەبێدەنگ گوێرەکە بەکوژە. لە زگیدا تۆپێکی رووناک هەیه هەلگەرە و بیهێنە.»

شازادە ڕۆیی بۆ تەویله. گۆتیکەکە ی کوشت و لە زگیدا تۆپی نوورانی و رووناکی دەرھینا و دای بە کچە. ئەو دووانە لە مەزراوە هەلاتن و لە دارستاندا بەرەو پێشەو دەڕۆشتن و تۆپی نوورانی هەموو جێبەجێ وەک ڕۆژ رووناک کردبوو. ئەو نوکانە ی شازادە بەعەرزیدا ڕژاندبوو، شین بیوون و لە گۆتیی نیشانە ی رینۆینی رینگە ی بۆ ئەوان و دەدر دەخست.

بەیانێ کە پیرە لە خەو هەستا کچە و شازادە ی بانگ کرد. بەتەما بوو هەردووکیان بخوات. بەلام هەرچی کرد و بانگی کرد، وەلامێکی نەبیست. وای دانا ئەوان خەریکی ساز کردنی کەرەسە ی زەماوەندن. هاواری کرد و نەراندی هەمدیسان کەس وەلامی نەداوە. توورە بوو و هەر چی مالتی گەرا ئەوانی نەدیتەو. زانی هەلاتوون. ڕۆیی و دەرکی کولانە مەریشکی کردووە و بەجندۆکەکانی گوت دەبێ بە هەر لەونیک بێ ئەوان بدۆزنەو. جندۆکە وەرپێ کەوتن. لەولاو کێژ و شازادە لە هەردیکدا رایان دەکرد، لە ناکاو کچە وێستا و گوتی:

«ئەوان بەدووامانەو» کورە تەماشای کرد و دیتی هەورێکی رەش لە دوورەو دەرکەوت و زۆر ترسا. کێژ سێ کەرەت تۆپی نوورانی لە دەستیدا سووراند و گوتی:

«ئە ی تۆپی نوورانی گۆئ بگرە! من لە تۆ یارمەتیم دەوئ؛ من بکە بەزێبێک و ئەویش بکە بە ماسی.»

هیشتا ئەم وشانە لە دەمیەو دەرنەهاتبوو کە خودی ئەو بوو بەزێبەک و شازادەش بوو بەماسیێک. جندۆکەکان گەیشتنە ئەو جێبەجێ و هەرچی تەماشای دەر و بەریان کرد هیچان نەدیت. گەرانهو و بەپیرەیان گوت لەوئ هیچی لێ نەبوو بێجگە لە زێبەک و ماسیێک. پیرە گوتی: «دەک بەنەعلەت بن. ئەوان خۆیان گۆریوەتە سەر زێ و ماسی. بڕۆن ئاوی زێبەکە هەللووشن و ماسیێکە بگرن.» جندۆکە بەخیرایی و توندیی (با) وەرپێ کەوتن. لەولاو کچە و کورە دیسانە کە دەستیان کردبوو بەهەلاتن تا گەیشتنە لیواری زێبەک. کچە ڕاوەستا و گوتی: «شتیکێ سەیرە، تۆپی نوورانی بەمن دەلتی ئەوان هەمیسان بەشوین ئیمەو» کچە تەماشای پشت سەری کرد و هەورێکی لە ئاسماندا دیت کە لە جاری پێشوو تاربکتر بوو. سێ جار تۆپەکە ی لە دەستیدا سووراند و گوتی: «ئە ی تۆپی نوورانی گۆئ بگرە! من لە تۆم یارمەتی دەوئ؛ من بکە بە بنە گیایەک و ئەویش بکە بەگۆلە باخێک». لە کات و ساتدا ئەوان بوون بەبنەگیا و گۆلە باخ. جندۆکە هاتن و تەماشای دەوربەریان کرد هیچیان نەدی، بێجگە لە بنجکێک گۆلەباخ. گەرانهو و بۆ پیرەیان گێراوە هیچ لەوئ نەبوو بێجگە لە بنجکێک گۆلەباخ. پیرە گوتی: «گەوج و گەلخۆی بەلەعنەت کراو، ئەوان خۆیان کردبوو بنجک و گۆلەباخ. بڕۆن و ئەو بنجکە لە رەگ و ریشەو دەریبن و لەسەر رینگەتاندا ئەوی دیتان لە بەینی بەرن.»

جندۆکە گەرانهو و ئەوئ دیتیان خەراپیان کرد. بەلام کچە و کورە لە حالی راکردندا بوون و کچە دیسانە کە پیتی زانی هەورێکی رەش کە ئەمجارە سووریش بوو بەشوینیاندا دئ. ئانەن تۆپی نوورانی دەرھینا و گوتی: «ئە ی تۆپی نوورانی گۆئ بگرە! من لە تۆ یارمەتیم دەوئ؛ من بکە با و ئەویش بکە مێشوولە.» جندۆکەکان نێزیک بوونەو و چیبیان نەدیت و گەرانهو هەوالتیان بەپیرە دا. کێژە و شازادە گەرانهو قەلافەتی هەوالتی

خۆيان. به لّام كچه و شازاده ده يانزانی پيره زۆر توووره بووه و ئه مجاره بوخۆي به شوپنیاندا دئ. به ته واری هیتزه وه هه لده هاتن تاكو گه یشتنه ئه و تۆتيله تاریكه و چوونه نیوی. تۆپی نوورانی ریگه یانی رووناك ده كرد. ریگه تا ده هات به ره و خوارتر ده چوو تاكو گه یشتنه گاشه به رده گه وره كه. كیشه تۆپی نوورانی له ده ستیدا سووراند گوتی:

«ئه ی تۆپی نوورانی گوئ بگره! من له تۆم یارمه تی ده وئ؛ گاشه به رد له سه ر پیمان لابه ره، تاكو ئیمه بتوانین بۆی ده رچین.» له هه مان كات و ساتدا گاشه به رد لاچوو و ئه وان خۆیان له سه ر زه ویدا دیت. كیشه له خۆشییان هاواری كیشا و گوتی: «ئیمه پرگار بووین. سیحرباز له سه ر زه وی ئیدی هیتزیکی نییه.» ئه وان وه پئ كه وتن و به ره و كۆشك چوون. شا - كه له دووری كوره كه ی زۆر دلته نگ

بیوو - كاتی ئه وانی دیت نه یده زانی له خۆشییان چی بكات. جه ژنیکی گه وره یان گرت. شازاده و كیشه پیکه وه زه ماوه ندیان كرد و له وه به دوا به خۆشی رۆژ و رۆژگاریان راده بوارد.

که رویش که وان

«لاوؤ بهم پهله پهله بو کوی دهچی؟»

کوربه وهلامی داوه: «بهتوچی سوچی؟»

پیره وتی: «لاوؤ، بهم ئاکارهوه تو ههته، شانس و ئیقبالی رووت تی ناکا.»

ههه واشی لی هات و کوربه گهوره ههچی ههولی دا دهستکهوتیکی نهبوو و دهست بهتال گهراوه بو مالتی. کوری نیوهنجی کابرای دیهاتی که ئهویش لاویکی بههوش و گوش بوو، له مالتی دهرکهوت ههتا شانس و ئیقبالی خوی تاقی کاتهوه. بهلام ئهویش فیبر نهبوو، ریزی ئینسانی گهوره بگری. ئهویش کابرای پییری دیت و ههمیبهتی نهدايه. دوايهش ئهوهندهی تیکوؤشا کهلکی نهبوو و ئهویش دهست بهتال گهراوه بو مالتی.

کورپی سیههمی کابرا - که لهم دووانه لاوتر و چکولهتر بوو - زور بههوش و گوش نهبوو؛ بهلام کورپیکی بهئهدهب بوو.

ئهم کوربه بهخوی وت: ههه دوو براکهه شانس و ئیقبالی خویان تاقی کردهوه، بوچی منیش وا نهکهه؟ کی چوزانی؟ بهلکهه من لهوان بهئیقبالتتر بم؛ بهلام باوکی پیی وت: «دوو براکهه که له تو زور بههوش و گوشترن نهیانتوانی ئهه کاره جیبهجی بکهه، ئیستا تو دهتههوی بیچی؟ بیچو؛ بهلام ناتوانی کاریک بکهی.»

بهلام کوربه ناهومید نهبوو، ریزی تاکو چاوی به شا بکهوی. له ریگادا گهیشته کابرا پییره ههژارهکه. کوربه کلاوی له سهه خوی لابرد و سلاوی له کابرا کرد.

کابرای پییر لیتی پرسی: «بو کوی دهچی؟»

کوربهش ههموو شتیکی بو گیپراوه. پییره، فیتفیهتهیهکی له گیرفانی خوی هینا دهری و دای بهکوربه و وتی:

رؤژ و رۆژگاریک شایهه کهه بوو؛ تاقه کچیکی بوو. شا ئهم کچهی زور خوش دهویست و بهههمووانی راگه یاندبوو کیژهکهی دههه بهکهسیک که سنی کاری تاییهتی پی جیبهجی بکری، تهنانهت با وهکو ئهم پیاوه کابرایهکی هههههژاری ولاتی ئهوبی؛ چونکه، کهسیکی بتوانی ئهم کاره جیبهجی کات ههقههه پیاویکی شیاوه. له نیزیکانی کۆشکیدا کابرایهکی دیهاتی له گهل سنی کورپی خویدا مالتیکیان بوو. رۆژی له رۆژان کوربه گهورهکهی - که لهوانی دیکه بههوش و گوشتر بوو - بهباوکی وت: «بابه من دهمهوی برۆم و بهختی خۆم بو جیبهجی کردنی ئهه سنی کارهی شا تاقی کهمهوه، من ههقههه ئهه کارهه بو دهکری.»

کوربه ئهمههی وت و بهری کهوت. له ریگادا تووشی پیاویکی پییری ههژار بوو و هیج ههمیبهتیکی پی نههه. تهنانهت کاتی کابرای پییر سلاوی لی کرد، وهلامی سلاوهکهشی نهداوه. پییره پرسیری کرد!

«ئەم فیتفیتە یە ھەلگەر؛ دەتوانی بەمە ئەوی ھەوانە کۆی کە یەو». کورە پیتی سەیر بوو؛ بەلام فیتفیتە کە ی وەرگرت. سپاسی کابرای کرد و وەرپۆ کەوت. کورە گەیشتە کۆشکی شا و رایگە یاند بۆ چ کارپک ھاتوو. بردیانە لای شا. کورە دیتی کچی شا زۆر جوانە. بە شای وت: «من ھاتووم ھەتا ئەو سەن کارە ی دەلێی جیبە جیبی کەم. بێتوو سەرکەوتم دەتوانم لە گەل کێژی ئێو دا زەماو ەند بکەم؟»

شا وتی: «من مەرجی پیاوانە دەبەستم، چما بتوانی ئەو کارانە ی پیت دەلێم چارەسەری بکە ی دەتوانی دەگەل کچی مندا زەماو ەند بکە ی. ئەم سەد کەرویشکە بەرە کیتی و بیانلەو ەرتنە؛ تەنانەت نابێ یەکیکیان ون ببی. چما توانیت ھەر سەدیان بۆ شەو ی بگەرپنێ ەو مالتی، سەرکەوتووی.»

کورە کەرویشکەکانی برده مەزرا و بەرەلای کردن. کەرویشک ھەر کام لە لایە کەو ەھەلاتن و ون بوون. لە پاشان کورە فیتفیتە ی لێدا ھەتا بزانی ئەم شتە ی پیرە پیتی داو ە کەلکی ھە یە یان نا؟ فیتفیتە ی لێدا؛ کەرویشک تاکو دەنگی فیتفیتە یان بەگۆ ی گەیشت ھەمو یان لە کورە وەکو بوونەو ە.

لەو لاو ە شا بە شازنی وت: «فیکرم پەرۆشە؛ نەکا ئەم لاو ە بتوانی دەروەستی ئەم کارە بی. تۆ بچۆ بۆ ئەو ی، فریوی دە ی یەکی لە کەرویشکەکانی یان بەسەوقات لێ بستینە یان لیتی بکەر.» شازن سەلماندی و جلوبەرگی ژنە دیتھاتی ەکی لەبەر کرد و چوو بۆ مەزرا؛ کورە ی لە خەو ھەستاند و پیتی وت:

«کورە ی باش کەرویشکی لەم کەرویشکانە بەسەوقات بدە بە من.»

کورە گوتی: «من ناتوانم ئەو کارە بکەم.»

شازن وتی: «دەبجا کە وایە یەکیانم پین بفرۆشە.»

کورە زانیبووی ئەم ژنە لە لای شاو ە ھاتوو؛ دەبجا وتی:

«باشە؛ بەلام نرخی ئەم کەرویشکانە زۆر گرانە. من لە بری یەکی لەمانە ئەو ئەنگوستیلە بچوو کە ی قامکی تووم دەوی.»

شازن فیکری کردو ە بەم چەشنە کاری کورە بی تاکام دەکات؛ دەسا قەبوولی کرد. کەرویشکە کە ی گرت و لە قەرتالە یەکی ھاویشت و رۆیی. کورە چەند خولەکی دەستی راگرت و دوا یە فیتفیتە ی لێدا و کەرویشکە کە تاکو دەنگە کە ی گەیشتە گۆ ی، لە قەرتالە دەرپەری و بەرەو کورە گەراو ە. شازن نە ی دەزانی چی بکا.

کاتی خۆرئاوا کورە کەرویشکەکانی وەکو کردو ە و بەرەو کۆشکی شا گەراو ە. شا، کەرویشکەکانی ژمارد و دیتی تەواون و تەنانەت یەکیکیان لێ کەم نەبۆتەو ە. شا لە ناخیدا زۆر توورە بوو؛ بەلام بەسەر خۆ ی نەھیتا و بەکورە ی وت:

«سەینێ بەیانی وەرە بۆ کۆشک ھەتا پیت بلیم کارم پیت چیبە!»

بەیانی رۆژی دوو ھەم - کاتی کورە دەچوو بۆ کۆشکی شا - کابرای پیرە ی دیت لە قەراغ رینگادا دانیشتوو ە. سلاوی لێ کرد و ھەموو شتیکی بۆ گێراو ە. پیرە زوورنایەکی گەورە ی دا یە و وتی: شا رەو ە ئەسپیکت دەدات و تۆ بەم زوورنایە دەتوانی ئەسپەکان وەکو کە یەو ە. کورە سوپاسی کابرای پیرە ی کرد و چوو بۆ کۆشکی شا. شا پیتی وت دەبی ئەمڕۆ کە سەد ئەسپ بەریتە مەزرا و بیانلەو ەرتنی و شەو ی بیانھینیتەو ە و ئەسپیک کەم نەبیتەو ە.

کورە بریاری دا زوورناکە تاکی کاتەو ە. زوورناکە ی لێدا، ھەموو ئەسپەکان بە غاردان گەرانەو ەو کۆ بوونەو ە.

لەولاو ە شا ترسابوو نەکا کورە ھەر سەد ئەسپە کە ساغ و سەلامەت بپنیتەو ە. تکای لە شازن کرد بچیت و بەزمان لووسی ئەسپیک لە کورە یا بکری، یان بی ئەستینێ؛ بەلام شازن نە ی سەلماند و وتی: «ئەم کورە

زیره کتره له وهی بهم قسانه هه لځه له تی و له لایه کی دیکه وه خو شم له
ئه سپ ده ترسم». دهیجا شا دیتی هیچ چاره نییبه. خو ی گۆری و وا خو ی
گۆری کهس نهیناسیتته وه. سواری ولاغیتک بوو و چوو بو مه زرا.

شا له مه زرا کورهی دیت و زۆر زیان لووسانه دهستی کرده قسه له گه ل
ئه و لاوه؛ وتی: «کابرایه کی دیت هاتی بی پو لیم. ده بی ریگایه کی دوور بیرم
و بهم ولاخه وه ناتوانم. نه گهر ده کری ئه سپه له م ئه سپانه م بده ری. منیش
رۆژی له رۆژان ئه م کارهی تو وه لام ده ده مه وه». کورپه وتی باشه قه یناکه؛
به لام به و مه رجهی تو ش کلا وه که تم بده یه ی. شا پیی خوش نه بوو هیچ بدا
به کورپه؛ به لام چاری نه بوو. له بهر ئه وه ی ده یه هه ویست به هه ر له ونیک
ئه سپیک له کورپه بستیتنی. شا کلا وه که ی دا و ئه سپه ی وه رگرت و له گه ل
خویدا هینا یه وه بو کوشک. ئه سپه ی له ته ویله دا به سته وه و ده رکی
ته ویله شی قفل کرد. زۆریش شاد بوو که فیلی له کورپه کردوه.

له م لاوه کورپه زوورنای تووراند. ئه سپه که گوتی له دهنگی زوورنایه بوو؛
له پیشدا ته ناف و هه وساری پساند له پاشان به له قه ده رگای ته ویله شی
شکاند و هاته ده ری و به ره و مه زرا رایکرد.

به ره به ره هه و تاریک بوو شه و به سه ردا هات. کورپه ئه سپه کانی کو کرده وه
و به ره و کوشکی شا گه راوه و هه ر سه د ئه سپه ی داوه ده ست شا. شا زۆر
پیی ناخوش بوو؛ به لام به سه ر خو ی نه هیتا. رۆژی سیهه م شا تووره که یه کی
گه وه ی دایه ده ست کورپه و پیی وت ده بی ئه م تووره که یه پر که ی له درۆ،
ده نا ته میت ده که م.

کورپه تووره که که ی وه رگرت؛ سه ری پیدا کرد و دهستی کرد به درۆ وتن.
هه ر وتی و رستی و رستی؛ به لام تووره که پر نه بوو. کورپه به خو ی وت
ئه وه نده ی درۆم وت و وت که لکی نه بوو و تووره که پر نه بوو، ئه م که ره ته
قسه ی راست ده که م به شکم تووره که پر بیت.

کورپه دهستی کرد به گه رانه وه ی سه ربوردی خو ی که چۆن مه جبوور بووه
سه د که رویشک له مه زرا بله وه ری نیی و چۆن شازن هات و ده یه هه ویست
کلاوی بکاته سه ر. شا دهستی کرد به پیته که نین. له پاشان کورپه چۆنیه تی
بردی ئه سپه که ی بو مه زرایه گه راره و باسی کرد که چۆن شا هاته مه زرا
هه تا هه لیکه له تینی و ئه سپیکه ی لی بستیتنی و ئه و توانی ئه سپه که له شا
بستیتنه وه.

کاتی گه یشته ئیره، شا تووره بوو و نه راندی:

«ده رگای تووره که که داخه، تووره که که پر بووه.»

شا چی دیکه ئیزنی نه دا کورپه تا قه وشه یه ک قسان بکات. شا که
دۆراند بووی، ئیدی چاره یه کی نه بوو؛ ئیزنی دا کورپه له گه ل کی شه که یدا
زه ما وه ند بکات.

ئەو كۆرەي بوو بە شا

ئىدى وزەى نەما و بەرئى كەوت و رۆيى تاكو خۆرئاوا بوو. لە دارىك وەسەر كەوت و خۆى بەرئىسمانىك بەدارەكەو بەستەو تا نەكەوتتە خوارەو. ھەر لەو سەرە شىوى خۆى خوار، شىو كەشى نانى جۆين و پەنير و شىرى بزن بوو. لە دوایە بۆى خەوت و ھەمىسان سبەينى بەرئى كەوت و رۆيى و رۆيى و رۆيى، ھەتا شو بەسەرداھات و ديسان لە سەر داران خەوت. چوار رۆژان رۆيى بەلام ھەر لە دارستاندا بوو، ھەتا رۆژى پىنجەم گوئى لە دەنگى داركونكەرەيەك بوو. بەرەو دەنگەكە چوو و لە ناكاودا بۆى دەر كەوت دارستان تەواو بوو و لە دوورەو شارىك ديارە.

كۆرە رۆيى تا گەيشتە شارەكە. شارىكى شياوى سەير كردن بوو و كۆرە دەستى كرد بە تەماشاشا و سەيرانى شار و شەقام و بازار و خەلكى. بەلام لىي روون بۆو خەلكى زۆر خەمىن و دلتنەنگن و پارچەى رەشيان لە ديواران داو. لە كابرەيەكى پرسىار كرد:

«ئەرى كاكە ئەو بۆ خەلكى ئەم شارە خەمىن و دلتنەنگن؟»

كابرا وتى: «وا ديارە خەلكى ئەم شارە نىي و ھەوالى ھىچت نىيە. ئەژدەيەى جادوو سبەينى كچى شا دەگەل خۆيدا دەبا. ھەموو سالتى دەين كچىك بەدەينە ئەم ھەژدەيەى، ئەگىنا شارەكە وەك بەرى دەست تەخت و خاپوور دەكا. ئەمسال بەپشك ھەلاوشتن نىوى كچى شا و بەر كەوتوو.»

كۆرە پرسىارى كرد: «ئەى بۆچى كەسىك دەگەل ھەژدەيەكە بەشەر ناىە؟»

كابرا وتى: «كەسىك نىيە زات و ورى شەر كردنى دەگەل ھەژدەيەى ھەبى. با وەكو شا ھەر كەسى نازايەتى ئەو ھەبى ھەژدەيەكە بكۆژى. ھەم كىژەكەى خۆى دەداتى و ھەم دەيكاتە جىنگرى خۆى.»

كۆرە وتى: «من دەگەل ئەم ھەژدەيەى بەشەر دىم. من بەرە بۆ لای ئەو.»

كاتى شا ئاگادار كرا كەسىك ھاتوو و ورى شەر كردن دەگەل ھەژدەيەكە

لە زەمانى زوودا، لە نىو دارستانىكى چر و پردا كابرەيك لەگەل سى كۆرى خۆيدا دەژيا. ئەم باوكە كۆرانى يەكەم و دوو ھەمى خۆى خۆش دەويست؛ بەلام كۆرە بچووكەكەى خۆى كەمتر بەلاو خۆشەويست بوو. ھەر بەم ھۆبەو بەر گەورەكان لەگەل ئەم برا بچووكە خراپ دەجوولانەو. ھەموو كارە چەتون و دژوارەكانيان بەو دەكرد، ھەر خوار دەمەنىيەكى پىيان خۆش نەبايە، دەياندا بەم. ھەر جلوبەرگى پىيان جوان نەبايە و لەبەريان نەكردبايە، دەيانھاويشتە بەردەمى ئەو ھەتا لەبەرى كات. ھەر كاتى ئەم براىە قسەى دەكرد، براكانى دىكە گەپيان پىدەدا.

كارى ئەم كۆرە بزن لەو ھەراندن بوو. مەجبوور بوو ھەموو رۆژى بزنەكان بۆ لەو ھەراندن بەرى بۆ مەزرا. ھەموو رۆژى ئەمە كارى بوو و لەبەرئەو ھى كاتىكى زۆر بەتەنبا بوو، زۆرى فىكر دەكردەو و دللى پىو بوو جىھانى ئەو لای دارستان بدىنى. رۆژى لە رۆژان كە بزنەكانى بردبوو بۆ لەو ھەراندن،

هه‌یه، زۆر شادمان بوو و مهرجی به‌ست کورپه هه‌ر چه‌کیکی بیهه‌وی، شا بیداتی: ته‌ورداس، شیر، پم، گوپال. به‌لام کورپه ته‌وری هه‌لبژارد و وتی:

«من هیمان له‌وانی دیکه که‌لکم وه‌رنه‌گرتوه، به‌لام چه‌شنی کاری ته‌ورداس ده‌زانم.»

کورپه ته‌ورداسیکی هه‌لگرت. بو‌به‌یانیدا شا کچه‌ی برد بو‌ دارستان و به‌زنجیر به‌داریکه‌وه‌ی به‌ست. شا له‌ پاشان به‌چاوی گریان و دلنی خه‌مباروه له‌گه‌ل کچه‌ مالئاوایی کرد. کچه‌ش گریا. به‌لام کورپه پیتی وت مه‌ترستی و خه‌یالاتی خراب نه‌کا. کورپه له‌ پاشان پرتیکی دار و پووش و په‌لاش کو‌کرده‌وه و ناگریکی ساز کرد، هه‌تا خۆی گه‌رم کاته‌وه. له‌ پاش چه‌ند خوله‌کی سهر و پۆترای هه‌ژدیها ده‌رکه‌وت. هه‌ژدیهاکه نه‌عه‌ته‌ی به‌سامی لیده‌دا و ده‌هاته‌ پیتشی. کچه‌ زۆر ترسابوو، له‌ جیتی خۆی نه‌جوولاه. به‌لام کورپه ده‌ستی راگرت تاکو هه‌ژدیهاکه نزیک بو‌وه و له‌و کاته‌دا کو‌لکه‌ داریکی ناگرینی هاویشته‌ نیتو زاری هه‌ژدیهاوه. هه‌ژدیهاکه له‌ نیشدا زیاتر زاری کرده‌وه و کورپه‌ش ناگریکی زیاتری کرده‌دم و زاریبه‌وه. هه‌ژدیها نه‌عه‌ته‌ی لیده‌دا و به‌سهر عه‌رزدا ده‌تلاوه. کورپه ده‌ستی دایه ته‌ورداس وه‌ک ئه‌وه‌ی دار بشکینتی، هه‌ژدیهاکه‌ی له‌ت و په‌ت کرد. کچه‌ که‌ له‌ هه‌وه‌لرا له‌ ترسان زبانی له‌ گو‌که‌وتبوو، ئه‌م که‌په‌ته‌ له‌ خو‌ش‌حالی‌دا ده‌گریا.

خۆرئا‌ابوو. شا و ده‌ست و پیتوه‌نده‌کانی هاتن بو‌ دارستان و کاتی که‌چه‌یان به‌زیندویی دیت نه‌یانده‌زانی پیتکه‌نن یان بگرین.

شا هه‌ر وه‌کو مهرجی به‌ستبوو زه‌ماوه‌ندیکی گه‌وره‌ی گرت و کچه‌که‌ی پیتکه‌شی کورپه کرد. کیژی شا و کورپه به‌بیتک پیتکه‌وه به‌خیر و خو‌شی ژیانیان گوزه‌راند و له‌ پاشان کورپه بریاری دا سه‌رتیک له‌ مائی بابی بدا. ده‌بجا ده‌گه‌ل خیتزانی سواری فایتوون بوون و به‌ره‌و دارستان وه‌ری که‌وتن.

کاتی گه‌یشتنه‌ نیزیکی مائی کورپه، کورپه لیباسی شایانه‌ی له‌به‌ردا بوو، ئه‌وانه‌ی داکه‌ند و هه‌مان جلوه‌رگی فه‌قییرانه‌ی زووی خۆی له‌به‌ر کرد شازاده‌ خانمی فیتر کرد چی بکات. شازاده‌ خانم زووتر له‌و چووه‌ مائی ئه‌وان. کورپه‌ش بزنه‌کانی له‌ دارستان دۆزیبه‌وه و وه‌کو‌ی کرده‌وه و به‌ره‌و مائی به‌ری که‌وت. براکانی کاتی ئه‌ویان دیت وتیان:

«هه‌تبه‌وه ته‌وه‌زله‌ تا ئیستا له‌ کو‌ی بووی؟»

کورپه وتی: «هه‌ر له‌م ده‌ور و به‌رانه.» له‌ پاشان سلای له‌ بابی کرد و وتی:

«چووبوومه‌ شار و مرۆبه‌کی زۆرم دیت و ئه‌وان به‌ریزه‌وه له‌گه‌ل من جوولانه‌وه.»

بابی وتی: «له‌ بری ئه‌م قسانه‌ شیری بزنه‌کان بدۆشه؛ چونکه‌ شازاده‌ خانمیکمان لی میوانه.»

کورپه به‌سهر خۆی نه‌هینا و وتی: «چه‌ند رۆژی که‌ له‌ مال نه‌بووم ئه‌م بزانه‌ هار بوون و ئیستاش شیر ناده‌ن؛ شازاده‌ خانم و مازاده‌ خانمیش ناسن.»

کورپه له‌ پاشان چووه‌ ژووره‌وه هه‌تا خوارده‌مه‌نیبه‌ک بخوات. له‌سهر مین دانیشت. هه‌ر ته‌ماشای شازاده‌ خانمیشی نه‌کرد که‌ به‌ره‌وپووی ئه‌و ده‌گه‌ل قه‌ره‌واشه‌که‌ی له‌ شانی ناگریکدا دانیشتبوون. کورپه مل‌چه‌ مل‌چ ده‌ستی کرد به‌نان و په‌نیر خواردن.

چه‌ند خوله‌کی دواتر که‌ دایکی خوارده‌مه‌نیبه‌کی ساز کردبوو، به‌براکانی کورپه‌ی وت بیسه‌ن بو‌ شازاده‌ خانم. به‌لام ئه‌وان له‌ پرویان هه‌لنه‌ده‌هات؛ کورپه وتی: «ئه‌مه‌ خو‌هیچ نییه‌، بیده‌ن به‌من بو‌ی به‌رم.»

کورپه کاسه‌ چیتستی هه‌لگرت و له‌به‌رده‌می شازاده‌ خانمدا توند

"پاشه کی بۆ ئەم ئەفسانانە"

دیسان ئەفسانە؟

لە خەزینە ی فۆلکلۆردا - وەکو گەنجی بۆ کۆتایی - رەنگە شیرینترین بەش ئەفسانە بۆ. ئەفسانە لە زاتی خۆیدا خەون و خولیای عەدالەت و رزگاری و یەكسانی خوازی جەماوەرە بەگشتی و مرۆفی ئاساییە بەتایبەتی. بەداخووە ئەوەندە فەرھەنگی زارەکی مرۆفی کورد دەوڵەتمەندە - بەتایبەت لە بەستینی ئەفسانەدا - ھەزار ئەوەندە و بگرە زیاتر زانستی ئەفسانە ناسیمان ھەژار و لاوازە. «ولادیمیر پراپ» - ئەفسانەناسی روسی - دەبیژێ: «لە حالیکدا زانستگەلی وەکو فیزیکی و کیمیا و ماتماتیکی، خاوەنی پۆلین کردنی ریک و پیک و زاراوەی یەگرتوون و لە کۆنگرە زانستی و پسیۆپرییەکاندا دەنوسرێنەو و لە لایەن مامۆستانەو بۆ قوتابیان دەگوازێنەو؛ کاریکی ئاومان نە لە چیرۆک و نە لە ئەفسانەکاندا نییە و جۆرانجۆری و ئالۆژیونی کەرەسە ی کار و بیچم و چارەسەرکردنی گێروگرفتی ئەفسانە بەوردی ھەر دئی و دژوارتر دەبێ.» ئەمە ھاواری مامۆستایەکی گەرە ی بواری ئەفسانەناسین لە ولاتیکی پیشکەوتوی وەکو روسیا دایە؛ جا ئیمە ی کورد کە نە سەدی یەکی ئەفسانەکانمان کۆ کردۆتەو و نە هیچ کاریکی پسیۆرمان لەسەر کردوون، حال و بالمان لەم بەستینەدا دەبێ چۆن بۆ؟ ئەو تا ھەر بەھۆی ئەم بۆ موبالاتییەو کە چیرۆک نووسینی کوردی لە پاش نیتزیکە ی سەد سال ھوێ و تەقەلای نووسەرمان ناچیتە قەوارە ی ھونەری پەسندەو و مۆرکی کوردی پیتوہ نانوسی. ھاوار و رەنج زۆرە و دەرفەت کەم، مرۆفی ئیمە خەون و خولیاکانیان لە قەوارە ی ئەفسانەدا دەرپرێو و ئەفسانەکانمان لیۆرپێژە لە جوانی و ھونەر و عەدالەت و رزگاربخوازی و بگرە

بەمیزەکەیدا کوتا. واشی بەمیزدا کوتا، چیشتە کە بەسەر میژەکەدا پڑا. شازادە خانم وەپیکەنین کەوت. بەلام دایکی کورپە نارەحەت بوو وتی: «کورپە بەم کارانەت ئابروومان دەبە.»

کورپە وتی: «شازادە خانم نارەحەت نابێ؛ شایکە خەریکە پیدەکەنی.»
لە پاشان کاسە ئاشی بردە پیشی و لەسەر میژەکە ی دانا. ئاش بەسەر لیباسی شازادە خانمدا پڑا. کورپە وتی: «نارەحەت مەبن، ئەو جلویەرگی زۆرە و بایەخی ناداتی.»

بەلام شازادە خانم لەم گالتە و گەپ و گەمە ی بەجاری وەپیکەنین کەوتبوو. ئەوەندە باب و دایکی کورپە زیاتر قەلس و توورە دەبوون، کورپە زیاتر ترشیت بازار ی دەردینا. ھەتا شازادە خانم وتی: «من خۆشم لەم لاوہ ھاتووە؛ ھەوالب بۆ بابم دەنیرم و دەلیم دەمەھوێ دەگەل ئەم کورپەدا زەماوہند بکەم.»

دای و باب و براکانی کورپە لە سەر سورماندا نەیان دەزانی چی بلین. کورپەش دەستی جلویەرگی زۆر جوانی لەبەر کرد. قەلافەتی راست وەکوو شازادە یەکی لیھات و ئەمجار تەواوی بەسەرھاتەکە ی بۆ دای و باب و براکانی گێراوہ و پیتی وتن لە دەست ئەوان توورە و نارەزا و نارەحەت نییە. سەوقاتیکی زۆری پیشکەش کردن و لە پاشان لەگەل خیزانیدا گەرانەوہ بۆ کۆشکی خۆبان.

تاکو ئەو جیتیە ی ئیمە ھەوالمان ھە یە ئەم کورپە و شازادە خانم ھیمان بەخیر و خۆشی ژبان رادەبویرن.

قوتابخانه یه کن بۆ ئەفراندن و داهیتانی جوانی و فیتراکاری و یه کسانى و برايه تىخوواى. له ئەفسانه دا زۆر جار «شا» زالم و بى خیره و جه ماوهر له ناخۆشه و یستییان به وه جاخ کوپریان ده چوینى و هه موو وه سفى ئەفسانه ده بیته ئاواتخوواى بۆ له دایک بوونى شازاده یه ک که پیاوچاک و مرۆپه روهر و دادگهر بیت. ههر کاتیکیش زولم و زۆرى حاکمیک له رادهى تابشت تیپه ری، ئەوا شا یان حاکم به دیو و ئەژدیها ده شو به یتن و جه ماوهر دهسته و دوعای سه ره لدان و راپه رینی سوارچاکیکى جوامیر و ئازا دهن هه تا راپه ری و ناحه زى «پاشا، دیو، ئەژدیها، جادووباز» له سه ر رووى زهوى بسپرتیه وه. ده با خویمان زۆر یه خسیری راقه ی واتای ئەفسانه نه که ین، له به رته وه ی له کورته و تارتیکدا ناکرئ و ناتوانین ئەم شیکارییه به ئاکامیک بگه یه نین. وه لاسل «میلەر» ئەفسانه ناسی ئەوروپى بۆ ناسین و سه رنده رى له ئەوسانه، ئەفسانه کان به گشتى له سى دهسته دا پۆلین ده کا:

۱- ئەفسانه ی په رى و جندۆکه.

۲- ئەفسانه ی ژبانى رۆژانه.

۳- ئەفسانه گه لی سه بارهت به گیانله به رانئ بێجگه له ئینسان وه کی بالندان و حه یوانات.

به لام ئەم پۆلینکردنه له لایه ن که سانئ وه ک ئافاناسیۆف نووسه رى رووسیا که زیاتر له چوارده ئەفسانه ی کو کردۆته وه و بلاوى کردوونه وه، ره فز کراوه ته وه. له به رته وه ی که ههر چاو له که سیتی ئەفسانه کراوه؛ که چی ده پایه بنه ماش (structure) له به ر چاو گیرابایه. ناسینی ئەفسانه و سه رده ره ینان له پۆلینکردن و واتاکان و چیتبردن له جوانى هونه رى و خه یالات و خولیاکانى نیو ئەفسانه ئه رکی نووسه ران و دایک و باب و مامۆستایانه، چونکه گپرا نه وه ی ئەفسانه وه ک کارى ئەده بى بۆ کۆمه لگا - نه ک ههر زا ره کی، به لکو به نووسینه وه و بلاو کردنه وه و راقه کردن له

قه واره ی کتیب و بلاؤکدا له لایه ن نووسه رانه وه - هه روها ئەفسانه خویندنه وه و گیترا نه وه له لایه ن دای و باه وه بۆ مندالانسان و له لایه ن مامۆستایانه وه بۆ قوتابیان تیفکرین و هه ستى ئەده بى و هونه رى و جوانى ناسین و هه ست و سوۆزى جوامیری و رزگاریخوواى و یه کسانى ویستی و دادپه روهرى له نه وه ی داهاتووماندا به هیتز و نه مر ده کات و مندالان و لاوه کائمان به ره و که له پوورى نه ته وایه تی و کاریکى بایه خدار رینوتینی ده کات و هه روها خه یالات په روهرى هونه رى و ئەده بى به هیتز ده بئ.

کورته ی بپینه وه، بۆ وینه له ئەفسانه ی «شازاده ی ئەمه گ» دا که دوا به دواى ئەم وتاره ده یخوینینه وه جاریکى دیکه ش بانگاشه ی دادپه روهرى و ئەمه گدارى و جوامیری ده گاته گویمان و که ره تیکى دیکه ش خوۆزیا و هیوا و چاو نه وار بوونى پیاوچاک و رزگاریخوواى له ئەفسانه دا ده نگ و ره نگ ده داته وه و کاریکه رى به سه ر هه ست و سوۆز و ده رووفمانه وه ده بئ. بیناى ئەفسانه که مان له سه ر به ره ره کانیى نیوان خیر و شه ر و کوۆلیا ته تی و رزگارى دامه زراوه. ئەم ئەفسانه یه به پیتی پۆلینکردن ده چیتنه ریزی ئەفسانه ی جنۆکه و په ربییه وه. «شا» سه مبولی دلره قییه و به بئ هیچ به زه بییه ک مندالی خه لک ده داته ده ست جامباز و دیوتیک و دلسوۆزى بێجگه له خوۆ و پله و پایه و مال و مندالی خوۆ، بۆ هیچ که سیتیکى دیکه نییه. جامباز و جادووه گر و دیو پوخسارى شاراوه یان پوخسارى دووه مى شایه و ئەم دیو و ئەو دیوی پاره یه کن. کیژی کوۆله ی جامبازى دیو، ده گه ل شازاده، رۆله کانی ولات و کۆمه لگان و چاوی ئاوات و هیواى خه لک بۆ دوا رۆژى روون و رزگار بوون له ده ست بئ به زه بى پاشا و زولم و خراپه ی ئاکار و کرده وه ی ئەو که لیته دا له کرده ی جامبازدا به رچاو ده که وئ، له نه وه ی لاو و به ره ی داهاتوو. کرده وه کانی جادووباز و ئەو سئ مه رجه ی بۆ شازاده ی داده نئ هه مان بیدادگه رى و تالان و برۆیه که وا له خه لک و جه ماوهرى ئەوان سه رده م کراوه. ئەم ئەفسانه یه ته ژى رووداو و

که لاوی خهون و خه یالات و داهینانی هونه ریبه. هه ره له راپه رین و به ریکه وتنی شازاده بو رزگارکردنی کیژ هه تا کوتایی ئه فسانه، رووداو له پاش رووداو و لیتقه و مان به دوای لیتقه و ماندا قوت دهنه وه و خوینهر به چیتژ و تامه زرۆیییه وه به ناخی ئه فسانه دا شور ده بیتته وه.

باوه کو ئه سلی ئه فسانه که و گرداری کتیبه که ئی رووسیانی، به لام به بی ئه م ئامازه یه هیچ که سی سه رهنده ری رووسی بوونی ئه م به ره مه ناکات. بوچی و له بهرچی؟ چونکه قسه ی دلّی گه لان یه که. خوژیا و خهون و خو لیاکان یه کن. بهو خوژیا یه وه ئاو رپیک له ئه ده بی زاره کی و که له پووری خو مان بده یه وه و فولکلوره که مان گرد و کو که یه نه و بهو هیوا یه ی زانستی ناسینی میراته که مان بی و ناسینی کی زانستی مان له سه ر میراته که مان هه بی.

حوسین شپه به گی

پیرست

7 داربری دلۆقان
9 ورچ و کیژی دلۆقان
15 ئاوینه ی جادوو
27 بالنده ی سپی
39 پاشای کارگه کان
49 راویژکاری فره زان
63 شازاده ی به ئه مه گ
79 که رویشکه وان
87 ئه و کوره ی بوو به شا